

Samurajen

av Håkan Almgren

Kapitel 1. Förhöret

Klockan var sex på morgonen när Ito Hideshi och Yoshi Takamura klev ut ur mörkret i den övergivna kontorsbyggnaden och ställde sig i gryningsljuset utanför ingången. Ito tog ett par djupa, frustande andetag för att göra sig av med stanken från byggnadens inre. Yoshi följde hans exempel men tog dessutom fram en ask minttabletter ur jackfickan. Han sträckte fram asken mot Ito, som avböjde. Frisk luft var allt han behövde.

Yoshi ryckte på axlarna, stack ner ett grovt pekfinger i asken och lirkade upp en tablett som han med en nästan skuldmedveten uppsyn stoppade i munnen. Sedan lade han tillbaka asken i fickan.

Några hus bort svängde en svart Mazda runt hörnet. Den körde rakt emot dem. Ito och Yoshi behöll lugnet och bara glodde på bilen som kom allt närmare.

Detta var vad de väntat på. Detta var leveransen från deras uppdragsgivare, i det här fallet Mitsushimabankens VD, som enligt ryktena var en barndomsvän till deras oyabun, organisationens boss. Och tydligen hade något hänt inom bankkedjan som gjort att VD Kazuo Hosokawa föredrog att använda yakuza istället för polisen för att komma till rätta med problemet.

Bilen stannade på fyra decimeters avstånd från Itos och Yoshis fötter. På gränsen till provokation, ansåg Ito men ändrade inte en min.

Två kostymklädda män i svarta solglasögon klev ur medan Mazdans baklucka gled upp. Männen, som troligen tillhörde bankkedjans säkerhetsavdelning, skyndade till bagageutrymmet och lyfte ur en man som var bunden med en vit tvättlina och släppte ner honom på asfalten intill Ito och Yoshi. Därefter slog de igen bakluckan, bugade återhållsamt mot Ito och Yoshi, klev in i Mazdan och körde därifrån.

Ito och Yoshi stod alldeles stilla, häpna över effektiviteten de just bevittnat.

Mannen på marken var bunden så att kroppen var låst i en båge. Om han hade legat på magen istället för på sidan, så hade de kunnat gunga honom fram och tillbaka. Ito antog att den som bundit honom var någon som ofta ägnade sig åt *kimbaku*, bondage baserad på rep och knutar, och log vid tanken.

Det som störde det eleganta intrycket var den grova, silverfärgade isolertejpen över mannens mun och inte minst hans ivriga försök att prata. Det gick inte att tyda vad han sade; det blev bara meningslösa tonande ljud och ett fräsande från näsborrarna.

Yoshi satte sig på huk intill mannen, som genast tystnade. Av Ito och Yoshi var det den senare som mannen var mån om att hålla ögonen på, och Ito visste att det berodde på Yoshis gedigna kroppshydd, det breda ansiktets kalla, svarta ögon. Själv saknade Ito fysiska förutsättningar för att inge respekt genom sin blotta uppenbarelse. Han var

smal, senig, ganska liten till växten och hade ett runt ansikte som fick honom att se ut som en tonåring trots att han nyligen fyllt trettio. Men numera var det inget som bekymrade honom. Han och Yoshi hade arbetat ihop många gånger och det slutade alltid med att deras offer fruktade honom mer än Yoshi.

Yoshi stack in handen innanför sin jacka och fiskade fram en fällkniv. Med en snabb, knixande handledsrörelse fällde han ut knivbladet. Mannens blick låstes vid kniven, som om knivbladet var magnetiskt kopplat till hans ögon, och följde varje liten vispande rörelse.

Mannen var till utseendet en typisk kontorsslav, noterade Ito. Lite småfet och blek, och därför borde hans ögon vid det här laget stå ut ur hans skalle av skräckens inre tryck. Men det gjorde de inte. Vaksamheten och oron fanns där, men ingen skräck. Ito frågade sig hur det var möjligt. Vem var den här kontorsslaven? Vad hade han gjort som väckt VD Hosokawas vrede? Och hur kunde han hålla sina känslor under så sträng kontroll?

Yoshi stack in kniven mellan kontorsslavens vrister och dennes ögonvitor blänkte när han försökte se vad Yoshi gjorde med knivbladet.

Tvättlinan var ingen match för den rakbladsvassa eggen. Yoshi lät linan kring handlederna vara kvar så att kontorsslaven förblev bakbunden och knixade till så att knivbladet fälldes in och stoppade undan kniven och drog upp kontorsslaven på fötter.

Ito ställde sig framför kontorsslaven och gav honom sin mest galna, hatfyllda blick. Kontorsslavens blick började flacka. Det var alltid något.

Yoshi lade sin grova hand på kontorsslavens axel, vred honom i riktning mot mörkret bakom kontorsbyggnadens sönderslagna glasdörrar och tog fram ficklampan ur jackfickan. Yoshi gick först, därefter följde kontorsslaven och sist Ito, som med jämna mellanrum knuffade den förre i ryggen så att han inte skulle få för sig att söla.

I ficklampans kompakta ljustråle ledde Yoshi dem genom spöklika kontorslandskap som stank av urin, avföring, fukt och mögel i en kväljande blandning. För en fyra, fem år sedan hade här tvivelsutan varit kliniskt rent, kontorsslarvar i skjorta och slips hade offrat sina dagliga tio till tolv timmar åt arbetsgivaren i det vita lysrörsljuset. Men snart ett decennium av lågkonjunktur hade satt sina spår i Tokyobuktens industriområden. Drömmarna om outsinliga vinster och livslång anställning var övergivna och kvar stod tomma skal av betong, glas och stål. Och till dessa sökte sig istället de hemlösa. Här kunde de leva anonymt, dölja sin skam och slutligen dö i tystnad utan att behöva besvara någon annan.

Ito och Yoshi hade varit på plats sedan fyra i morse. De hade rensat byggnaden från vittnen, det vill säga jagat ut de hemlösa med hot och sparkar, och letat efter ett rum som uppfyllde kraven på ett förhörssrum. Stanken i byggnaden hade gjort sökandet till en plåga, men de hittade vad de skulle och hämtade grejerna i bilen för att förbereda rummet enligt instruktionerna de fått.

Nu gick de genom en smal korridor som Ito kände igen. Det betydde att de snart var framme.

Mycket riktigt stannade Yoshi framför en av dörrarna, låste upp och öppnade, varpå ett vitt, kallt ljus strömmade ut och tvingade dem att kisa. Yoshi klev åt sidan så att kontorsslaven fick gå in först. Ito passade på att ge honom en extra knuff i ryggen, för att påminna honom om sin existens.

Det starka skenet kom från två halogenstrålkastare som Ito monterat på stativ och kopplat till ett bilbatteri. De var riktade mot skrivbordet och kontorss stolen i rummets mitt. I övrigt var rummet kallt och saknade fönster. Väggarna var svagt gula och uppe

i taket satt en trasig fläktarmatur, likt en stor, svart spindel som spetsats på ett kromat spjut.

Ito tog ett hårt tag om kontorsslavens överarm, drog honom med sig till stolen och tryckte ner honom i den. Kontorsslavens ögon var smala springor i det skarpa ljuset. Han satt lydigt kvar när Ito ställde sig intill Yoshi borta vid dörren.

Det bekymrade Ito att kontorsslaven förhöll sig så kall. Svettpärlor glimmade visserligen i hans panna, men det räckte inte. Inte på långa vägar.

Ito tittade på sin klocka. Om cirka fyrtiofem minuter skulle bankens utredare dyka upp. Ito betraktade återigen kontorsslaven och tänkte: Den här mannen blir inte lätt att knäcka.

Kanske skulle han hjälpa utredaren på traven? Mjuka upp kontorsslaven så att han snabbt började prata. Det skulle spara tid, och Ito skulle dessutom uppleva det som en belöning. Han ville se kontorsslaven rädd. Så rädd att han grät och pissade på sig.

– Låt oss äta, Hideshi-san, sade plötsligt Yoshi som köpt frukost på vägen: två portioner miso-soppa och risnudlar och var sin mugg grönt te. Han hade ställt det i rummet mitt emot, för dess sönderslagna fönster gjorde det näst intill befriat från stanken.

Ito skakade sakta på huvudet. Det var inte läge att äta frukost nu. Tanken på att mjuka upp kontorsslaven hade rotat sig och var omöjlig att släppa.

– Har ni hört något om vad han egentligen gjort? viskade Ito till Yoshi.

– Det är inte vår sak att...

– Se på honom. Han är rädd, men inte tillräckligt rädd. Oyabun skulle uppskatta om vi hjälpte till. Och ni vet lika väl som jag hur sådana här förhör slutar. Han kommer inte levande härifrån.

– Men rådgivare Sakamotos instruktioner var att vi skulle förbereda och vänta. Vi kan inte...

Ito krängde av sig jackan och blottade tatueringarna som ringlade sig ut från t-tröjans ärmar och ner till handlederna. Samtidigt blev också pistolen i axelhölstret synlig: hans Heckler & Koch, kaliber 0.45 ACP, en gåva från oyabun.

– Han måste inse att vi är yakuza, att hans liv inte betyder något.

Kontorsslaven spärrade upp ögonen när han fick syn på pistolen.

Så där ja, tänkte Ito.

Pistolen var ett tecken på oyabuns tacksamhet för att Ito räddat hans liv; en räddningsinsats som blivit legendarisk och gett Ito en unik position i organisationens hierarki och förlänat honom beteckningen "Samurajen". Under åren som följde efter hans omtalade insats och hastiga avancemang hade han gjort sitt bästa för att upprätthålla sitt rykte som hänsynslös och brutal.

Yoshi tog ett försiktigt tag om hans överarm.

– Hideshi-san? Frukost?

Ito skakade av sig hans hand, gav honom istället jackan och gick fram till kontorsslaven som ängsligt följde honom med blicken.

Skräcken måste blänka i hans ögon, tänkte Ito. Genom att frukta mig ska han frukta min ärade oyabun. Genom att frukta mig ska han berätta allt för utredaren och återupprätta VD Hosokawas heder.

– Hideshi-san? sade Yoshi borta vid dörren.

Ito ställde sig intill kontorsslaven, som fällde ner blicken. Ito grep tag i hans hår, drog huvudet bakåt. Sedan slet han bort den silverfärgade tejpens från kontorsslavens läppar i ett enda brutalt ryck.

Kontorsslaven kved till, för en del av läpparnas hud följde med tejpen och blottade rött, blödande kött. Hans ögon tårades.

Så där ja, tänkte Ito igen och speglade sig i hans fuktiga ögon.

– Vad heter ni? frågade Ito lugnt.

– Toshimatsu, svarade mannen med en röst som var förvånansvärt mörk.

Ito smålog. Så lätt det hade varit att få hans namn.

– Vad har ni gjort? Varför är ni här?

Toshimatsu gav honom en ilsken blick. Ito var imponerad men visade det inte. Istället gav han honom ett par hårda örfilar. Handavtrycken på Toshimatsus kinder lyste röda i det vita ljuset.

Yoshi hostade besvärat till borta vid dörren. Ito ignorerade honom. Yoshi skulle ångra sin passivitet och ovilja att hjälpa till. Han skulle stå inför oyabun och rådgivare Sakamoto och skämmas medan Ito tog emot berömmet.

– Jag hoppas ni älskar smärta, sade Ito till Toshimatsu. Vi ska tillfoga er smärta ni aldrig kunnat föreställa er.

Toshimatsu skälvde till, slöt ögonen. Ito gav honom ett knytnävsslag i magen. Toshimatsu skrek till och spärrade upp ögonen och flämtade i jakten på ett smärtfritt andetag.

Ito lät sin högra hand sluta sig kring pistolkolven och med ett leende drog han upp pistolen ur hölstret och höll den under näsan på Toshimatsu.

– Kulorna kommer att slita bort era knäskålar. Sedan ska vi stå och se på medan ni blöder och ni kommer att...

Toshimatsu blödande läppar drogs ut i ett leende. Ett brett och vansinnigt hånleende. Ito stelnade till, kunde inte dölja sin häpnad.

– Yakuza, sade Toshimatsu och spottade blod på golvet. Jag har läst... att ni har svårt att rekrytera folk. Nu ser att jag det är sant. Att någon som ni fått bli medlem... tragiskt. Ni är svag. Det är så tydligt att ni är svag och vek. Med era små frökenhänder och pipiga röst, en liten bög som...

Ito tyckte sig höra Yoshi flina, ett flin som övergick i en hostattack. Ito såg Toshimatsus läppar röra sig men hörde inget för ett brusande raseri for genom hans huvud och han tog sats och slog Toshimatsu i skallen med pistolen. Sedan i ansiktet. Det var som om han utsatts för ett övergrepp. Det var han, Ito, som försvarade sig med livet som insats. Och han tog sikte på Toshimatsus blödande ansikte. Han försökte trycka av, men inget hände. Med en frustande ilska insåg han att han glömt att osäkra. Men innan han hunnit göra något åt saken vreds pistolen ur hans hand och en grov arm slogs runt hans midja och bar bort honom från Toshimatsu, som föll fram över skrivbordet med ett utdraget stön. Ito hörde sina egna, halvt oartikulerade svordomar som från ett långt avstånd.

Ute i korridorrens mörker sparkade Yoshi igen dörren och släppte taget om Ito. Sedan ställde sig Yoshi framför dörren, tände ficklampan och höll ljusstrålen riktad i golvet för att undvika blända medan han låste in Toshimatsu.

– Undan! väste Ito, som inte var färdig med kontorsslaven. Han hade kallat honom bög! Han hade kallat Samurajen för bög och fått honom att förlora ansiktet.

Men Yoshis massiva, obesegrade kroppshydda stod i vägen och att döma av det breda ansiktets uppsyn skulle dörren förbli stängd.

– Oyabun blir inte glad, Hideshi-san, sade han. Ni har nästan slagit ihjäl honom. Han kan inte förhöras om han är död.

Yoshis påpekande gjorde att Ito sakta började lugna ner sig. När tankeförmågan återvänt blev Ito pinsamt medveten om hur oyabun, uppdraget och allt som var av betydelse flytt hans medvetande inför Toshimatsus verbala angrepp. Samurajen fick aldrig tappa besinningen. Det var förbjudet. Men likväl hade det hänt och Ito var glad att det var Yoshi som bevittnat hans utbrott. Yoshi var inte typen som skvallrade.

Ito dolde sin skam bakom ett kyligt leende och sade:

– Ge mig min pistol, Takamura-san. Jag är lugn nu. Jag försäkrar, det är ingen fara.

Yoshi betraktade honom, verkade fundera på saken. Sedan överräckte han pistolen och jackan och öppnade dörren till rummet där frukosten väntade.

Ito kände genast den friska luften från det sönderslagna fönstret.

– Låt oss äta, Hideshi-san, sade Yoshi och stod kvar vid dörren och väntade på att Ito skulle gå in först.

Ito stoppade pistolen i axelhölstret och tog på sig sin jacka. Han gjorde det lugnt och stilla för att visa att han var i balans. Sedan gick in han i rummet.

Det verkade ha använts som lagerrum. Långväggarna var täckta av hyllor i plåt. På en av hyllorna stod frukosten i behållare av polystyren och Ito tog en uppsättning av de pappersinslagna ätpinnarna, rev bort omslaget, knäckte isär dem och plockade åt sig en av behållarna med risnudlar och började äta under tystnad. Han stod vid det sönderslagna fönstret och vilade blicken på grannbyggnadens vita vägg och tänkte att hans avsikter varit goda. Han hoppades oyabun skulle inse detta och ha överseende. Egentligen var det inget som sade att hans lilla miss skulle behöva få några obehagliga konsekvenser. Toshimatsu var misshandlad, men han levde. Och efter den behandlingen var han garanterat mer villig att prata. När allt kom omkring var Ito säker på att Toshimatsu skulle avrättas när utredaren fått veta vad han behövde. Varför annars anlita yakuza? Och en person man packar ihop i en bils bagageutrymme är ingen man är särskilt rädd om. Nej, det fanns inget skäl till oro.

När de ätit färdigt och druckit upp det gröna teet var Yoshi den som först bröt tystnaden:

– Han provocerade er, Hideshi-san. Han ville att ni skulle döda honom. Man måste beundra hans mod.

Ito förblev tyst. Toshimatsu hade hånat honom inför Yoshi. Kallat honom svag, kallat honom bög. Var det beundransvärt? Men Yoshi hade så klart rätt, och Ito försökte fundera ut något till sitt försvar utan att lyckas. Till sin lättnad hörde han ljudet av en bilmotor genom det sönderslagna fönstret. Han tittade på klockan. Utredaren var punktlig. Yoshi tände sin ficklampa och de gick ut för att möta honom.

Utredaren var en man i fyrtioårsåldern, med en välkammad sidbena och glasögon vars bågar var så tunna att de gränsade till det osynliga. Han var klädd i mörk kostym och bar en svart dokumentportfölj. Hans chaufför stannade kvar i bilen men synade noga Ito och Yoshi när de gick utredaren till mötes.

Utredaren bugade formellt och presenterade sig inte. Hans blickar, hans gester talade om för dem att han kom från en högre stående krets.

När han följt efter dem in i dunklet stannade han till, tog upp en näsduk ur innerfickan, vek den två gånger och höll den sedan över näsa och mun under resten av vandringen.

Yoshi letade fram nyckeln och öppnade dörren till förhørsrummet och klev åt sidan för att låta utredaren gå in först.

Utredaren stannade på tröskeln och tappade näsduken. Sedan tvärvände han och ställde sig i korridoren och började kråkas. Ito och Yoshi ignorerade honom. De stirrade häpet in i det ljusstrålande rummet.

Från fläktarmaturen i taket hängde Toshimatsu och gungade långsamt fram och tillbaka. Han hade fått loss tvättlinan kring handlederna och använt den som snara.

Ito kunde inte slita blicken från den döde. Tungan syntes mellan de spruckna läpparna som ett blått plommon. Ögonen stod ut, stirrande med ett otäckt och tomt enfald.

Yoshi måste ha kommit åt linan kring handlederna med kniven, tänkte Ito. Försvagat den.

Bakom dem ulkade och kräktes utredaren, och Ito kände svettdropparna kila nerför ryggen vid tanken på vad oyabun och rådgivare Sakamoto skulle säga om detta. Nu skulle det bli konsekvenser.

Kapitel 2. Oyabun

Vid tretiden på eftermiddagen vaknade Ito ur en orolig sömn. Han låg kvar på madrassen, lyssnade till ljuden från trevåningshuset. Det var ovanligt tyst. Men han antog att det berodde på att han vaknat alltför tidigt. Annars brukade han vakna vid sextiden på kvällen, då det intensiva, metalliska rasslet från pachinkohallen under hans lägenhet nådde en sådan nivå att det trängde igenom sömnen. Ju senare på kvällen, desto fler spelare, och volymen på musiken steg och han låg ofta kvar och lyssnade till den senaste pophiten framförd av musikbranschens senaste lolita eller något klassiskt stycke på stränginstrument och träflöjt. Men det var inte bara musiken. Han älskade det karaktäristiska ljudet av pachinkomaskinerna. Han kunde föreställa sig att han spelade, att han sköt iväg en stålkula och såg den fara upp i en båge för att sedan falla ner genom den färgrika, blinkande labyrinten, där olika vägar gav olika poäng, där vallar stötte den hit och dit, innan den föll till ro och avslöjade om turgudarna var med honom eller ej. Ibland, efter något brutalt uppdrag för organisationen, gick han ner och satte sig och spelade och lyckades glömma blodet och smärtan han framkallat. Och rasslet av vinsten, som bestod av fler spelkulor, var ett ljud som fick det att spritta i honom som i ett uppspelt barn.

Därför var han extra tacksam över att ha fått denna lägenhet i oyabuns fastighet i östra Shinjuku, ett av Tokyos nöjescentra. Fastigheten låg dessutom i Kabukicho-distriktet, där det kryllade av småbarer, prostituerade och pachinkohallar. Här fanns åtskilliga tillhåll för medlemmarna i organisationen, från olika nivåer i hierarkin. Men de var som vampyrer, de syntes bara till under kvällen och natten. Under dagen var det turisten eller löneslaven med familj som besökte området gallerier, varuhus och helgedomar.

Ito hade ingen lust att ligga kvar den här gången. Tystnaden förstärkte hans oro.

Han steg upp, tog bort kudden, rullade ihop madrass och täcke och lade alltsammans i en låda av flätad bambu som stod intill ena väggen.

Innan han gick in i duschrummet för att vaska av sig kontrollerade han mobilen på bordet i rummets mitt. Den var på, batteriet välladdat. Ingen hade ringt. Han lät dörren till duschrummet stå på glänt så att han med säkerhet skulle höra mobilsignalen.

När han tvättat sig och klätt på sig öppnade han skafferiet i lägenhetens kokvrå och konstaterade att det enda han hade hemma var ett paket riskakor. Helst av allt skulle han ha velat köpa mat på izakayan på andra sidan gatan och sedan sätta sig vid en maskin i pachinkohallen och bara glömma morgontimmarnas missöde. Men han hade fått order om att stanna hemma, så han tordes inte lämna lägenheten ens för några minuter.

Han tog paketet med riskakor och satte sig vid det låga bordet framför TV:n. Han tryckte på fjärrkontrollen som låg intill mobiltelefonen och började titta på nyheterna utan att egentligen se dem.

Istället försökte han dra sig till minnes detaljerna, det som hände efter att de hittat Toshimatsus döda kropp. Det kunde vara viktigt om rådgivare Sakamoto tänkte hålla något slags förhör.

När koncernens utredare slutat kräkas hade denne gått in i rummet där den döde hängde och med skälvande röst kommenterat varje detalj i ett fickminne. Ito och Yoshi hade bara tittat på, modlösa och tysta.

Sedan hade utredaren tagit sin portfölj och gått därifrån, utan ett ord. Ito och Yoshi hade utväxlat blickar. De insåg att de stod inför ett problem. Vad skulle de göra med Toshimatsus kropp? De saknade instruktioner och i detta läge hade ingen av dem uppåttat mod nog att kontakta rådgivare Sakamoto.

När den värsta handlingsförlamningen släppt beslutade de sig för att göra på enklaste sätt. De lät Toshimatsu hänga kvar och ägnade sig istället åt att torka bort fingeravtryck från handtag och dörrposter och bord; de bar ut strålkastarna och stativen och batteriet och låste därefter dörren. Nyckeln slängde Ito iväg genom det trasiga fönstret i rummet där de ätit frukost. Stanken av förruttnelse som snart skulle sippra ut från förhørsrummet skulle drunkna i de andra starka, obehagliga lukterna.

Sedan hade de ställt sig vid bilen utanför byggnaden och Yoshi samlade mod nog att ringa rådgivare Sakamoto för att berätta vad som hänt. Yoshi hann knappt inleda sina ursäkter förrän han tystnade och började buga sig upprepade gånger med tårar i ögonen. Sakamoto och oyabun visste redan. Bankens utredare hade varit snabb att rapportera.

Sakamoto hade beordrat dem att återvända till sina hem och vänta där på besked. Oyabun behövde fundera över påföljderna.

Ito försökte följa handlingen i "Godzilla möter Mechagodzilla" på en av filmkanalerna. Filmen var från 1974 och han mindes att han sett den som liten. Men han hade svårt att hänga med i den enkla handlingen, för inuti honom gnagde tanken på att han gjort sig skyldig till ett misstag. Hade han avstått från att misshandla Toshimatsu, hade denne kanske aldrig tagit sitt liv. Genom sin oförmåga att tygla sin vrede hade Ito brustit i lojalitet mot organisationen. Och det var aldrig bra.

Han ryckte till när mobilen ringde. Displayen sade att det var rådgivare Sakamoto. Ito tog ett djupt, skälvande andetag innan han lyfte mobilen från bordet och svarade.

Ito parkerade sin gula vespa utanför staketet till oyabuns hus. Huset låg i Sendagaya distriktet söder om Shinjuku, i ett litet område med klassiska trähus, dit högre tjänstemän gärna drog sig tillbaka efter pensionen. När Ito farit fram på sin gula vespa på den smala, oasfalterade vägen hade han sett idel välskötta trädgårdar och körsbärsträd som för länge sedan passerat sin blomningstid. I en av trädgårdarna, några hus innan oyabuns, hade en vithårig åldring krattat sin grusgång. Vespans gälla, surrande ljud hade tydligen stört honom, för han stannade upp i krattandet och gav Ito ett ogillande ögonkast.

Ito kände inte åldringen men blicken väckte obehag. Det var som om hela världen ställt sig ogillande till honom nu när han var i onåd hos oyabun. För han var i onåd, det hade rådgivare Sakamotos tonläge klart signalerat när han beordrat honom till huset för ett enskilt möte med oyabun.

Han hängde hjälmen på styret och öppnade grinden och klev in i oyabuns trädgård och följde grusgången upp till husets trappsteg. Han tog av sina skor och ställde sig framför dörren av rosenträ.

Dörren öppnades innan han hunnit knacka på och en av oyabuns livvakter stod i dörröppningen och mötte hans blick. Det var en man med kalla ögon och ett märkligt slätt och opersonligt ansikte. Efter en snabb och avmätt bugning tilläts Ito kliva in och livvakten ledde vägen genom huset.

Ito sneglade på de klassiska kalligrafierna som hängde på hallens väggar: det var ovärderliga original. Han hörde ljudet från en TV och när han passerade en av de gläntade skjutdörrarna skymtade han oyabuns hustru som satt på golvet och följde ett avsnitt ur en tvålopera. Ito högaktade henne. Som yngre hade hon haft för vana att måna om barnen till de gängmedlemmar som dödats i organisationens tjänst. Och Ito och hans lillasyster Hiromi hade tillhört den kategorin.

När de blivit föräldralösa hade oyabun först placerat dem hos deras moster Kiko, en av organisationens prostituerade. Men det dröjde inte länge förrän det blev problem mellan moster Kiko och Hiromi, och då kom oyabuns hustru på besök och ordnade med så att Hiromi placerades i en välbeställd fosterfamilj, som dessutom lämnade landet och tog Hiromi med sig. Arton år hade gått sedan dess. Arton år utan ett ljud från Hiromi.

Ito visste att det var tänkt att han skulle glömma henne, för hon var inte längre en del av organisationen, inte en del av familjen. Och han hade låtsats glömma, men i hemlighet hade han alltid funderat över om hon mindes honom lika väl som han mindes henne. Tänkte hon på honom? Drömde hon ibland om att de skulle träffas igen?

Livvakten drog isär skjutdörrarna till oyabuns kontor och klev sedan åt sidan.

Oyabun satt på golvet vid ett litet bord. Dörrarna ut mot verandan och trädgården stod öppna. En svagt fläktande vind letade sig in och fick papperna på bordet att fladdra. Men de flög inte iväg. En svartlackerad ask, stor som ett cigarettpaket, höll dem på plats.

Oyabun var en smal herre i sextioårsåldern. Han bar alltid runda glasögon och var klädd i svarta byxor, vit skjorta och en mörkgrå väst. Oyabun hade så länge Ito kunde minnas alltid liknat en banktjänsteman mer än en maffiaboss.

Ito bugade djupt och vördnadsfullt medan livvakten drog igen dörrarna bakom honom. Oyabun gjorde en gest mot andra sidan bordet och Ito tog plats på golvet och försökte sluta darra.

– Samuraj, sade oyabun i ett tonläge som fick Ito att böja på nacken som en ung skolpojke på väg att bli bannad av sin lärare, en situation som inte var honom alldeles obekant.

Ito hoppades att hans unika position i organisationen skulle vara till hjälp. Han var Samurajen, den som räddat oyabuns liv. Det borde vara något som mildrade ett eventuellt straff.

– Ni tillhör den unga generationen, fortsatte oyabun och lät plötsligt trött. Ni tänker inte, ni kan inte behärska er och invänta instruktioner. Istället tar ni egna initiativ. På min tid skulle blotta tanken leda till djupa skamkänslor. Sådant bådade inte gott för organisationens framtid.

Kritiken fick svetten att bryta fram i Ito's panna.

– Att göra VD Hosokawa besviken var i högsta grad beklämmande, sade oyabun och Ito såg i synfältets periferi hur den gamles fingertoppar strök över den svarta askens lock. Som att svika en familjemedlem. Illa. Mycket illa.

Ito nickade försiktigt, visade att han förstod. Oyabuns röst var mättad av återhållen vrede och Ito blev alltmer övertygad om att de spekulationer han haft angående disciplinära åtgärder kanske varit milda i förhållande till det som verkligen väntade. Men samtidigt kunde han inte tro att ett enda misstag skulle förpassa honom ut ur de respekterades led.

– Jag kan se er ånger, min Samuraj, men ni förstår inte allvaret i situationen som uppstått. Det kan ni omöjligen göra, för ni vet inte vem Toshimatsu var. Därför ska jag förklara för er.

Toshimatsu hade varit en programmerare inom Mitsushimabanken, anställd sedan tio år tillbaka och en högt aktad medarbetare. Han var projektledaren när bankkedjan skulle uppdatera sitt nätverk och ekonomisystem, och denna uppdatering utfördes för två år sedan.

För två dagar sedan upptäckte bankens ekonomichef att VD Hosokawa använt sin elektroniska signatur för att ta ut pengar från representationskonton på samtliga Mitsushimabankerna runt om i landet. Sammantaget blev det en summa på 25 miljoner yen. Pengarna hade sedan överförts till ett bankkonto i Nigeria där de sedan hämtats ut av den anonyma kontoägaren.

– Min gamle vän ställde sig så klart frågande till detta. Han hade inte gjort några uttag. Som VD har han rätt att ta ut från kontona, men överstiger beloppet en viss gränsska ekonomichefen automatiskt meddelas och han i sin tur ska meddela styrelsen. Men detta inbyggda säkerhetssystem var urkopplat inifrån, och istället var det en ren slump att uttagen upptäcktes såhär snabbt. Bankens säkerhetsfolk började leta misstänkta och fann den ende som hade tillräckligt djup insyn i systemet: Toshimatsu.

Säkerhetsfolket hade tagit sig in i Toshimatsus lägenhet och funnit att han inte gett sig av. Han hade packat två resväskor och hade en enkel flygbiljett till Singapore redo på hallbordet. Bankens utredare ville så klart veta vem som ägde kontot i Nigeria, vem Toshimatsu samarbetat med. Kanske hade någon rent av tvingat honom att begå stölden. För att snabbt få fram svaren genom lite enkel skrämstaktik bestämde VD Hosokawa sig för att anlita yakuza.

– Men vi svek honom. Toshimatsu kommer aldrig att svara på några frågor.

Det sista sade Oyabun med en hård blick på Ito.

– Bankens säkerhetsmän har sökt igenom Toshimatsus lägenhet mycket noggrant och funnit ytterligare spår som pekar mot Singapore, och eftersom jag misslyckats med att hjälpa min gode vän med ett enkelt förhör, så tvingas jag utnyttja mina observatörer i Singapore för att reda ut den här saken. Ja, ni ser ut till att förstå situationens allvar nu, min Samuraj.

Ito förstod mer än väl.

– Och jag klandrar delvis också rådgivare Sakamoto, som möjligen gav er alltför vaga instruktioner. Men Yoshi Takamura, som ni arbetade tillsammans med i morse, har redan betalat för sitt misstag. Hans heder är återupprättad.

Oyabun lyfte sakta på locket till den ask som låg mellan dem på bordet. Ito såg ett grovt lillfinger där, på en bit blodig gasbinda.

Ito fällde ner blicken. Yoshi hade försökt göra det rätta, han hade varit återhållsam och inte tagit några egna initiativ. Yoshi var en bra medlem... Ändå var det han som fått göra en *yubizume*, en stympning. Vad väntar då mig? frågade sig Ito.

– Ni kommer lindrigt undan, Samuraj, sade oyabun och slog igen askens lock. Ni har ett rykte att upprätthålla som brutal och skrämmande, och jag förstår till viss del ert agerande. Men mitt förtroende för er har försvagats.

– Jag ber er, oyabun, sade Ito med gråten tydlig i rösten. Låt mig få bevisa min lojalitet. Jag...

Oyabun nickade.

– Det ska ni sannerligen få göra, min Samuraj. Redan i natt ska ni hjälpa Chichi Harada med att upprätta en ny affärsförbindelse. Och lyckas ni prestera ett gott resultat ska jag stryka ett streck över det som hänt.

Ito nickade. "Chichi" betydde "pappa" och Chichi Harada var ansvarig för organisationens sexhandel. Ito hade aldrig träffat honom, bara hört att organisationen fick in mycket pengar på den porr som spelades in med unga kvinnor. Ito hade aldrig haft mycket till kontakt med den verksamheten, inte sökt sig till den heller. Han hade sett prostitutionen på alltför nära håll genom moster Kiko.

– Ni ska vara mitt vakande öga vid en filminspelning. Våra nya samarbetspartners är amerikaner och jag vet ju att ni pratar mycket bra engelska, så ni får agera tolk åt Chichi. Samtidigt ska ni försäkra er om att de inte lurar oss. Ta med ert vapen, men håll det gömt.

Ito bugade sig djupt. Oyabuns tonläge var nästan förnöjsamt, vilket gjorde honom lättad.

– I natt ska jag sona mitt misstag, ärade oyabun, sade han.

Kapitel 3. Stackars lillasyster

Ito tittade på sitt armbandsur. Fem minuter över midnatt och amerikanerna kunde vara här när som helst.

Han befann sig utanför en gammal förrådsbyggnad på en övergiven industritomt. Ett blåvitt, kallt ljus letade sig ut genom de partier av fönstren som inte var igengrodda av smuts.

Ito höll ögonen på gallergrinden en hundra meter bort. Den stod på vid gavel, väl belyst av områdets enda fungerande lyktstolpe. Han bad inom sig att amerikanarna skulle köra vilse och aldrig dyka upp.

Chichi Harada var kvar inne i byggnaden, ägnade sig åt de sista förberedelserna. Men han var inte ensam därinne.

Ito hade sagt att han skulle gå ut och kontrollera omgivningarna. Han hade försökt låta professionell, som om det var del av hans säkerhetstänkande, men faktum var: Han kunde inte andas inne i förrådslokalen.

Medan han stod utanför i mörkret såg han för sin inre syn lilla Hiromi i skoluniformen, hur hennes söta ansikte formligen lyste vid tanken på att få bege sig till skolan. Så hade det alltid varit och det blev än mer så när moster Kiko tagit över ansvaret för dem. Skolan blev Hiromis trygghet, platsen där hon kände sig mest hemma.

Ito hade varit tolv och Hiromi nio när de tvingades flytta in hos moster Kiko. Deras far hade blivit knuffad framför ett tunnelbanetåg av en medlem i ett rivaliserande gäng, och deras mor, som under flera år levat i ett oavbrutet alkoholrus, gav sig av när hon fått beskedet om sin makes död. Än idag var det ingen som visste vart hon tagit vägen, troligtvis hade hon tagit sitt liv.

Ito insåg snart att moster Kiko var rädd för Hiromi, för den lilla flickans intelligens och märkliga fallenhet för att vara ordentlig och skötsam. Hon slog Hiromi, ibland bara för en blick. Och vid något tillfälle hörde han moster Kiko säga till en av sina väninnor att Hiromi var en demon, ondsint och kall. Hon beklagade sig över att vara den ende som kunde se det, men någon natt skulle hon nog se till att kväva flickungen med en kudde. Hatet i moster Kikos röst skrämde honom och under åtskilliga nätter därefter vakade han vid Hiromis sovande kropp. Han skulle döda moster Kiko om hon försökte något.

Men så kom den dag då oyabuns hustru kom på visit hos moster Kiko, och dagen därpå, när Ito kommit hem från den förhatliga skolan, var Hiromi och hennes få tillhörigheter borta. Moster Kiko förklarade för den förtvivlade Ito att Hiromi haft turen att hamna hos en fosterfamilj som skulle kunna ge henne en passande skolgång. Oya-buns hustru hade ordnat med en lysande framtid åt henne.

Beskedet hade fyllt Ito med både sorg och lättnad. Men mest sorg då han senare fick veta att fosterfamiljen lämnat landet och tagit Hiromi med sig. Han skulle alltså inte räkna med att höra ifrån henne i första taget.

Och vad moster Kiko anbelangade ville hon aldrig mer höra flickans namn nämnas. Om Ito bröt mot förbudet skulle han åka ut på gatan.

Det dröjde tio år innan moster Kiko själv nämnde lillasysters namn. Då låg moster Kiko på onkologen efter att livmodercancer och cellgifter ätit upp henne inifrån och förvandlat henne till en fjäderlös skälvande fågelunge. Hideshi hade hört henne mumla Hiromis namn om och om igen i morfindimman. Tysta böner om förlåtelse innan döden kom.

Minnena av Hiromi och moster Kiko var tydliga den här natten. Ito stod utanför förrådet tack vare tiden hos moster Kiko. Hennes specialitet som prostituerad var amerikanska sjömän. Och lite mer än ett år efter att Hiromi försvunnit började en medelålders amerikansk sjöman komma på årliga tvåmånadersbesök, och i pauserna mellan supandet och pipandet med sin "favourite nippon pussy" ägnade han sig åt att lära Ito engelska. Med tiden blev Ito riktigt duktig.

Men nu hade hans engelskkunskaper fört honom hit, blivit en belastning, en dörr som öppnats mot en mardröm.

Strålkastarskenet från en bil lyste upp området kring gallergrindarna och fick Ito att haka till. Bilen passerade grindarna, krypkörde genom mörkret.

Ito kom plötsligt ihåg att han måste gömma sin pistol. Det räknades inte som god affärssed att skylta med sina vapen. Han skulle bli tvungen att gå in i förrådet igen.

Han tog ett djupt andetag, öppnade den tunga stöldörren och klev in.

Förrådslokalen hade en yta på några hundra kvadratmeter och den luktade starkt av olja, fuktigt damm och rost. Takets stålbalkar var försedda med spår där traverserna vandrat fram och tillbaka med sin tunga last. Men nu stod de stilla, deras grova vajrar hängde uppgivet ner mot det gråmalade betonggolvet. Överallt stod det metallavskräde, rostigt och hotfullt i sitt förfall.

I mitten av lokalen stod en säng omgiven av fyra strålkastare. I skenet från strålkastarna låg en flicka i elva-, tolvårsåldern. Hon var klädd i skoluniform: en vit blus med mörkblå scarf och vita knästrumpor. Drogslummern fick ögongloberna att röra sig under hennes halvt slutna ögonlock. Som om hon drömde.

Ito nuddade henne med blicken. Det var allt han förmådde. Han svalde, vände blicken mot Chichi Harada.

Chichi satt på arbetsbordet vid ena kortväggen och rökte en Marlboro och dinglade med benen. Chichi var kraftig, med små springor till ögon och en fjunig mustasch över ett par ovanligt fylliga läppar. Hans hår var långt och hopsamlat i en hästsvans.

– De är här, sade Ito kort och ställde sig vid arbetsbordet. Plötsligt kände han att Chichi luktade. Han hade inte märkt det tidigare: det var en kväljande lukt.

Ito drog ut en låda i arbetsbordet, tog av sig jackan och axelhölstret med pistolen. Han lade ner hölstret och pistolen i lådan och tog på sig jackan igen.

– Är vi redo, Hideshi-san? frågade Chichi och gav uttryck för en entusiasm som fick Ito att rysa. Samma tonläge hade han haft när Ito frågat honom om flickan:

– *Vacker, inte sant? hade Chichi sagt med ett leende. Dotter till en knarkhora. Horan är så borta i skallen att hon inte kommer att sakna henne. Visserligen är hon lite äldre än vad våra beställare önskat, men våra flickor ser ju yngre ut. En gaijin kan i alla fall inte bestämma någon ålder.*

Chichi hade skrockat åt detta lilla bedrägeri.

– Och efteråt?

– Efteråt? hade Chichi upprepat och sett förvånad ut.

– Ja, vad händer med flickan efteråt?

– *Å, samma som alltid. En överdos, sedan lägger jag henne tillsammans med en bit ankarkätting i en oljetunna med hål i och...*

Det var då Ito hade fått svårt att andas och avbrutit honom och lämnat förrådet för att kontrollera omgivningen.

– Jag går ut till amerikanarna, sade Ito. Stanna här.

Ito klev ut i natten igen. Strålkastarna från bilen tvingade honom att kisa.

Tre män steg ur bilen: en svart jätte i mörk kostym, två vita män varav den ene var klädd i vit skjorta och kakibyxor medan den andre stack ut med en gräll Hawaiiiskjorta och shorts. Mannen med kakibyxorna var blek och glåmig och höll en videokamera i ena handen. Den med Hawaiiiskjorta var solbränd, vältränad och verkade flina åt allt han såg.

Den svarte bar en metallportfölj i vänster hand. Ito antog att den innehöll den avtalade summan. Han betraktade de tre och tänkte: En livvakt, en regissör, en aktör... Stackars lillasyster.

Kapitel 4. Förraderiet

Klockan var fyra på morgonen när Ito Hideshi ringde rådgivare Sakamoto och gav en kort och tämligen osammanhängande redogörelse för vad som hänt. Sakamoto avbröt honom med några snabba frågor:

- Var befinner ni er, Hideshi-san?
- Jag är inne i centrum nu. Jag kör Chichi Haradas bil...
- Ert vapen, var...?
- Slängt. I en avloppsbrunn på industriområdet.

Ito grimaserade. Det hans röst just yttrat, med en skälvande och naken desperation, lät främmande och överkligt. Men han såg det tydligt för sin inre syn: hur han drog upp avloppsbrunnens lock och lät sin Heckler & Koch glida ur handen och falla ner i det stinkande mörkret.

- Hideshi-san, hör ni mig?
- Vad?
- Pengarna. Vad hände med pengarna?
- Jag har dem här

– Å, utmärkt, sade rådgivare Sakamoto med en mindre missnöjd ton. Sedan gav han klara instruktioner. Ito skulle köra till Kakadu, en nattklubb som låg i Itos hemkvarter. Där skulle några av organisationens medlemmar vänta på honom och ta hand om pengarna och bilen. Sakamoto uppgav deras namn, Ito visste vilka de var. När pengarna var överlämnade skulle Ito bege sig till oyabuns hus, så att han var på plats där klockan sex. De ville veta allt om hur denna lilla affärsuppgörelse kunde utveckla sig till en sådan katastrof.

Fyra kostymklädda gängmedlemmar mötte upp utanför Kakadus rosa neonskylt och tog ifrån Ito bilnycklarna och metallportföljen. En av dem gjorde honom uppmärksam på att hans jacka var nerblodad, varefter Ito tömde jackfickorna, stoppade mobil och nycklar i byxfickorna, krängde av sig jackan och rullade ihop den för att bära den under armen tills han hittat en lämpligt plats att slänga den på. De fyra gängmedlemmarna erbjöd sig att ge honom lift hem, för han såg tagen ut. Ito avböjde. Han hade inte långt hem. Men kanske kunde någon av dem lyfta ut hans vespa ur bilens baklucka?

De respekterade Samurajen och ville vara till lags och hjälptes åt att lyfta ut vespan.

Ito tackade för hjälpen, startade vespan och körde in mellan några hus, stannade till vid en soptunna och slängde jackan där. Sedan rundade han ett hörn, passerade en korsning och befann sig utanför pachinkohallen i huset där han hade sin lägenhet.

Han kände sig utmattad och skulle helst bara vilja gå och lägga sig. Men det svåraste återstod: Mötet med oyabun och rådgivare Sakamoto.

Han hade tvättat av sig, bytt kläder och sedan satt sig på vespan igen. Han var framme vid oyabuns hus nästan prick klockan sex, precis som rådgivare Sakamoto önskat.

När han klivit in på grusgången öppnades ytterdörren och två livvakter ställde sig på var sin sida av dörröppningen. De bar små automatvapen, deras blickar följde varje rörelse han gjorde. Livvakterna var inte de ordinarie, men han kände igen dem. De tillhörde reserven, de som kallades in när det var något särskilt på gång. Och deras respektlösa stirrande förstärkte hans känsla av obehag.

När han klivit in i huset såg han rörelser i rummet där oyabuns hustru brukade titta på TV, skuggor av ytterligare livvakter.

Vi är utsatta för ett angrepp, tänkte han och mindes hur det brukade myllra av livvakter kring oyabun under striderna med Osakagänget. Men ingen av livvakterna verkade villig att berätta vad som var på gång. De undvek att prata med honom. De bara glodde.

Ito leddes in till oyabun, som satt vid bordet precis som förra gången. Bakom honom stod nu också rådgivare Sakamoto: en kraftigt byggd man i femtioårsåldern som alltid bar svart kostym och grå skjorta. Ito bugade sig djupt, först för oyabun, sedan för Sakamoto.

Oyabun bad honom sätta sig vid bordet.

Dörrarna var stängda ut mot trädgården. Luften var kvav, instängd. Och oyabun såg blek och trött ut. Rådgivare Sakamoto hade ett bistert drag kring munnen.

Det kan väl inte vara på grund av amerikanarna? frågade sig Ito. Det måste vara något annat.

Oyabun suckade och sade:

– Rådgivare Sakamoto har gett mig en kort beskrivning av vad som hänt. Nu vill jag höra er berätta, Samuraj. Jag vill ha klarhet i vad som gick fel.

Ito nickade, försökte samla sig. Det var något i oyabuns tonläge, något som han aldrig hört förut. Och rådgivare Sakamoto stirrade på honom som en rovfågel innan den slår sitt byte.

– Nå? sade oyabun uppfodrande.

Ito började berätta:

När han anlant till industritomten på vespan hade Chichi Harada redan varit där en stund och förberett. Förrådet användes ofta till inspelningar, så det enda Chichi behövt göra var att rigga upp belysning och placera flickan på sängen.

– Chichi Harada förklarade för mig hur det hela skulle gå till. Men han kände inte amerikanarna så väl. Han hade pratat med dem genom en inkompetent tolk och var inte riktigt säker på att de förstått allt om affären. Han hoppades förstås att det skulle bli en ny, rik kontakt och möjligheter till samarbete.

Oyabun suckade och sade:

– Chichi Harada tänkte alltid positivt. Han var en stor tillgång. Han hade nyligen upprättat en framgångsrik bordellverksamhet åt oss i Indonesien. Riktad till affärsmän som vill få extra mycket för pengarna. Och så händer detta! Tragiskt.

Ito lät blicken vila i bordet för att inte röja den avsmak oyabuns hyllning framkallade.

– Jag gjorde som ni sade, oyabun. Jag gömde mitt vapen i ett av arbetsborden. Och med tanke på att de var gaijin tog jag för givet att de skulle vara obeväpnade. För hur kan gaijin få tag i vapen här? Det går inte utan kontakter. Men jag hade fel.

Oyabun drog efter andan.

– De bar vapen? Vem kan ha...?

Oyabun vände sig till Sakamoto som bara ryckte på axlarna.

Den bleke med videokameran i händerna stod kvar vid den öppna bildörren och frågade:

– Chichi?

Ito pekade mot förrådslokalens dörr.

Mannen med videokameran, regissören, nickade menande mot Ito och sade:

– Check him.

Den svarte livvakten reagerade genast och överräckte metallportföljen till mannen med solbrännan och Hawaiiiskjortan och stegade fram till Ito, och i ljuset från bilens strålkastare började han känna med sina stora, grova händer över Itos kropp. Han var två huvuden längre än Ito, muskulös så att den tunna kostymens sömmar såg ut att vara nära att spricka över biceps och lår.

När han satte sig på huk för att känna på Itos vrister skymtade Hideshi en pistolkolv innanför hans kavaj.

Livvakten reste sig upp igen. De mörkt bruna ögonen såg undrande på Ito.

– Is he clean? undrade regissören och såg sig nervöst omkring, som om han fruktade ett bak-håll.

– He's clean, svarade livvakten.

Vetskapen om att livvakten var beväpnad hade framkallat en lättnad. Det kändes plötsligt lättare att andas.

– Är det förberett där inne? frågade regissören.

Ito svarade inte genast. Något skedde inom honom, något han inte kunde få grepp om, något skrämmande.

Regissören tittade på livvakten, som tagit hand om portföljen igen, och sedan på den flinande aktören i hawaiiiskjortan och ryckte på axlarna.

– Talar du engelska? försökte regissören igen.

– Ja, jag talar engelska, sade Ito och log ansträngt och pekade sedan på portföljen. Är det pengarna?

Regissören nickade.

– En halv miljon yen. Och fungerar samarbetet bra, så blir det mer pengar framöver. Men jag vill helst prata med Chichi Harada. Det är honom vi blivit rekommenderade.

– Han väntar därinne. Det är bara att gå in.

Ito gick bort till dörren och öppnade den. Regissören stack in handen vid ratten och släckte bilens strålkastare.

– Så du är vår tolk? frågade regissören.

– Bland annat, svarade Ito och höll upp dörren åt dem så att de kunde kliva in i den väl upplysta lokalen.

– Regissören är till en början imponerad av Chichis arrangemang, berättade Ito. Och Chichi väntar på att få ta emot pengarna. Men den svarte släpper inte ifrån sig portföljen. Regissören ber mig säga till Chichi att han ska få sina pengar, men att de ska testa flickan först.

– Testa flickan? undrade oyabun och Ito behövde inte lyfta blicken för att se de mörka ögonen blixtra av ilska.

– Ja. Testa. Och regissören gör kameran redo och den solbrände tar av sig kläderna, allt utom ett par svarta tanga. Chichi är ilsken, men vi drar oss undan, ställer oss vid arbetsbordet. Livvakten håller hela tiden ögonen på oss. Han står en bit bort från sängen och har ställt portföljen framför sina fötter. Han knäpper upp kavajen, jag känner att något är på gång. Stämningen är spänd. Chichi märker det också och frågar mig vad vi ska göra. Då börjar regissören gnälla och säger att flickan är alltför drogad för att vara användbar. Hon måste åtminstone kunna skrika, hans kunder kräver det. Jag översätter till Chichi, som blir vit i ansiktet av ilska. Och jag ser att amerikanarna utbyter blickar. Den svarte drar snabbt sin pistol och tar sikte på oss...

Chichi Harada satt på arbetsbordet och flinade. Intill honom stod portföljen med pengarna, och han klappade den med ena handen som om den var en älskad hund.

Itos hjärna arbetade för högtryck. Varje gång han råkade blicka bort mot sängen uppfylldes han av en ilska som han aldrig känt förut. Han stirrade på amerikanarna, höll koll på varje rörelse. Livvakten stod först vid sängens fotände men gick sedan bort därifrån och ställde sig vid väggen med armarna i kors över bröstet och med blicken i golvet. Den solbrände och vältränade aktören gned sig mellan benen under det att regissören filmade hans tilltagande erektion. Regissören lät sedan kameran glida över flickan och gav instruktioner:

– Rör vid henne. Lyft på hennes kjol.

Chichi betraktade det som försiggick och slickade sig om läpparna och vände sig till Ito för att säga något. Ito mötte hans blick, såg hur förtjusningen rann bort ur Chichis ansiktsdrag.

– Hideshi-san? Mår ni inte bra?

Ito svarade inte. Han vände blicken mot sängen, såg hur den solbrändes seniga arm sträcktes ut mot flickan, såg hur de långa, smala fingrarna letade sig upp för hennes lår. Ito skakade i hela kroppen. Det var som en molande smärta. Han stod inte ut längre. Var tvungen att göra något. Han drog ut lådan i arbetsbordet, tog upp pistolen och höll den i en tvåhandsfattning och svängde runt och sköt mot livvakten.

Skottet träffade väggen precis intill livvaktens huvud. Livvakten hukade sig i molnet av puts och slet fram sin pistol.

Ito sköt igen.

Skottet träffade livvakten i huvudet.

Ito höll honom i siktet under några få sekunder, för att försäkra sig om att han inte skulle resa sig. Därefter riktade han pistolen mot regissören och aktören.

– Vad fan gör du! skrek regissören. Vad fan...?

Aktören hade bleknat och stod och gapade. Hans erektion förvandlad till en skrumpen bit hud.

Ito tog sikte på regissören och tryckte av. Videokameran for upp i luften när regissören flaxade med armarna på väg mot golvet.

Aktören började springa. Det var som att se ett vitt spöke kila fram i strålkastarskenets periferi.

Ito sköt honom i ryggen.

Allt blev stilla. Det pep i Itos öron efter den dånande skottlossningen. Flickan på sängen rörde sig oroligt. Hennes ögon var öppna, men hon var alltför drogad för att komma upp på fötter.

Lillasyster, tänkte Ito. Älskade lillasyster.

– Är detta oyabuns order? undrade Chichi med en röst som var gäll som en kvinnas.

Ito tittade på honom och stoppade pistolen i byxlinningen. Chichi Harada var alldeles svettig, de små ögonen ovanligt synliga. Han hade klivit ner från arbetsbordet. I handen höll han sin mobiltelefon.

Han kan inte ha hunnit ringa, tänkte Ito med en sällsam kyla, en kyla han alltid drömt om men aldrig lyckats behålla i den här typen av situationer.

– Jag ska snart förklara, Harada-san, sade Ito.

Chichi Harada såg sig omkring, såg de tre döda kropparna och pölarna av blod som svällt ut över det gråmålade betonggolvet. Han började skaka som av svår frossa.

Ito gick bort till livvaktens döda kropp, satte sig på huk och plockade upp livvaktens pistol från golvet. En Beretta, nio millimeters. Han reste sig upp, vände sig mot Chichi och tog sikte.

Chichi Harada skakade på huvudet i förnekelse, tappade mobilen och höll upp händerna framför sig, som om han trodde att han skulle kunna stoppa en kula med handflatorna.

Ito sköt honom i bröstet med Berettan. Chichi tumlade baklänges, slog ryggen i arbetsbordet och segnade ner längs ett av bordsbenen. Under ett ögonblick blev han sittande med ett förvånat uttryck i ansiktet. Sedan föll han åt sidan, rosslade till och dog.

Ito sköt två skott i väggen precis vid den plats där han och Chichi tidigare stått. Det var viktigt att det såg ut som om det varit en ordentlig skottväxling.

Nu var han tvungen att ta bort sina fingeravtryck från Berettan. Han såg sig omkring, hittade aktörens Hawaiiskjorta hängande på ena sängstolpen. Han torkade noggrant av pistolen och använde sedan skjortan för att hålla sina egna fingeravtryck borta från Berettan medan han tryckte in pistolkolven i den döde livvaktens hand.

Plötsligt blev han medveten om att det stank av blod och urin. Ett starkt illamående fick saliven att rinna till i hans mun och han tänkte: Jag måste härifrån.

Han skyndade bort till Chichi och höll andan medan han letade efter bilnycklarna i den dödes fickor.

– Livvakten sköt Chichi först. Jag hade lagt pistolen i arbetsbordet och hann få fram den och sköt. Jag vet inte hur många skott, men jag träffade i alla fall.

– Ni lyckades alltså döda livvakten, sade Sakamoto. Men de andra? Var de också beväpnade?

– Jag hann inte tänka, Sakamoto-san. De rörde sig snabbt och jag...

– Låt mig gissa, sade Sakamoto. Ni tappade besinningen. Igen.

Ito sjönk ihop, nickade. Hans oförmåga att tygla sitt humör under förhöret med Toshimatsu kom plötsligt till hans hjälp.

– Det är beklämmande, sade Sakamoto. Ni dödade livvakten, undanröjde det allvarliga hotet. Ni skulle ha kunnat hålla de andra i schack medan ni kontaktade oss. Vi hade gärna velat tala med dem.

Ito nickade, visade i mimik och hållning att han var ångerfylld.

– Mina män är där just nu och röjer upp efter er, fortsatte Sakamoto.

– Ni fick det här uppdraget för att bevisa er lojalitet, sade oyabun. För att sona ert tidigare misstag. Ni har blivit ett osäkert kort, Samuraj. Det enda som talar till er fördel är att ni tog deras pengar.

– Jag har en fråga till, sade Sakamoto. Vart tog flickan vägen?

Ito stelnade till.

– Om hon var så drogad som ni sade borde hon vara lätt att hitta.

– När alla amerikaner var döda, så satte jag mig hos Chichi Harada för att se om det var något jag kunde göra för honom. När jag vände mig mot sängen var flickan borta.

Ito skakade beklagande på huvudet åt sin dumhet.

Oyabun höjde handen i en lugnande gest och gav Sakamoto en snabb blick över axeln.

– Jag tror inte vi behöver bekymra oss över flickans öde. Jag är väl insatt i Chichis arbetsmetoder. Han använde alltid flickor som ingen skulle sakna. Flickor som aldrig var del av någon gemenskap. Och om hon var drogad, vad ska hon berätta? Och för vem? Det är långt till närmaste medmänniska och ännu längre till närmaste polisstation. Ni kan låta det vara, rådgivare Sakamoto. Vi har viktigare saker att tänka på.

Ito sneglade på oyabun. Trots att han agerat livvakt åt sin boss vid ett flertal tillfällen hade han aldrig insett hur nära oyabun stått Chichi och hur djupt involverad han var i just sexhandeln. Hans glödande beundran för oyabun började falna.

– När jag sett Chichi dö ville jag bara snabbt därifrån, Sakamoto-san. Fabrikerna kring området där vi befann oss är ju inte ur drift. Jag tänkte att risken fanns att någon

nattvakt hört skottlossningen och kontaktat polisen. Därför tog jag pengarna och stack därifrån så fort jag kunde.

Sakamoto fnös till.

– Jag ber om ursäkt. Ni har förstås rätt. Jag hade kunnat hantera situationen an-norlunda, det inser jag nu. Men jag... jag kunde inte tänka klart. Hela situationen över-rumplade mig.

– Ni har så klart rätt i att flickan är det minsta av våra problem just nu, oyabun, sade Sakamoto. Och förr eller senare kommer mina män att hitta henne.

Ito blundade hårt, tänkte att Sakamoto kanske inte skulle vara så säker på den saken.

Efter att Ito lagt sin vespa i bilens baklucka hämtade han flickan och lade henne i bak-sätet. Inne i centrum hade han stannat ett kvarter från en av polisstationerna, ruskat liv i flickan så att han kunde dirigera henne till polisstationens ingång samtidigt som han själv höll sig i bakgrunden och utom synhåll. Han hade sett hur hon vinglade dit och sjönk ihop utanför dörren. De skulle inte kunna missa henne.

Han mindes fortfarande känslan av att ha henne i famnen, doften från hennes hår, ett billigt schampo som doftade äpple. Lillasyster.

Oyabun suckade, tog av sina glasögon och gned sig i ögonen.

– Vi befinner oss i en svår situation just nu, Samuraj, sade han. Ett hot har riktats mot organisationen.

Ito nickade. Det var som han trott, organisationen var under attack.

– Att ni börjat bete er på ett oberäkneligt sätt gör det omöjligt för oss att ha er nära. Ibland undrar jag om ni inte blivit alltför präglad av kontakten med västerlänningar. Där andra skulle söka svar och vägledning hos de äldre och visare, där rusar ni fram på egen hand som en gaijin. Under svåra tider som dessa är det absolut avgörande att vårt folk är hundra procent lojala och dit kan ni inte räknas längre. Nej, jag har inte glömt att ni räddat mitt liv, men situationen har blivit komplicerad. Vi ser bara en lösning.

Oyabuns tonläge var olycksbådande.

– Enda sättet för er att återfå vårt förtroende är att lyckas med det uppdrag rådgivare Sakamoto och jag skisserat på här. Det är ett mycket farligt uppdrag. Om ni skulle miss-lyckas och ändå överleva, då är ni inte välkommen tillbaka. Då får ni ett pris på ert hu-vud. Ni måste alltså lyckas, annars väntar bara döden. Förstår ni mig, Samuraj?

Ito nickade. Hans ansikte, hans händer kändes kalla och stumma.

– Ni ska gå hem till er lägenhet och vänta där, sade Sakamoto. Vi skickar ett sände-bud med instruktioner. Ni får under inga omständigheter lämna lägenheten. Ni får inte prata med några andra medlemmar. Vi behöver inte mer oro i leden.

– Jag förstår, Sakamoto-san. Och jag försäkrar, den här gången kommer inget att gå fel, oavsett vilket slags uppdrag det är.

Sakamoto skrattade till. Det var inget trevligt skratt.

– Ni kan gå, Samuraj, sade oyabun utan att titta på honom.

Kapitel 5. Rannsakan

När Ito kommit hem efter mötet med oyabun och Sakamoto kände han sig frånvarande och bedövad. Det var som om falskspelet han upprätthållit sugit energin ur hans innersta och gett upphov till känslan av att vara kvar i ett slags drömvärld.

Hans händer verkade flyta framför honom, frikopplade från hans kropp men ändå styrda av hans vilja. Hans händer plockade upp madrassen och sängkläderna ur korgen.

I samma ögonblick han lagt sig till rätta på madrassen somnade han.

Han vaknade med ett ryck, satte sig upp i bädden och tog djupa, paniska andetag. Hans kläder var våta av svett.

Han kastade en blick på sitt armbandsur. Klockan var tolv.

Han hade drömt något fasansfullt, men han mindes inte vad det handlat om. Han hade bara kvar ett svagt minne av att Hiromi varit med i drömmen, en vuxen och vacker Hiromi. Hon hade varnat honom för något.

Han sjönk tillbaka på madrassen och stirrade upp i taket. Pulsen hamrade fortfarande. När han tänkte på vad han gjort, vilka risker han tagit för en främmande flicka, knöt det sig i hans maggrop.

Kanske hade oyabun rätt i att han smittats av amerikanen som lärt honom engelska, att språket medförde något i stil med ett datavirus som i somliga situationer gjorde att han spårade ur.

Hursomhelst var något fel. Han kände inte igen sig själv längre. Eller var det kanske såhär han egentligen var? Den ursprunglige Ito, den som slumpen ännu inte förvandlat till Samurajen?

För det hade varit slump och inte skicklighet som flyttat honom upp i hierarkin. Detta var han ensam om att veta, en hemlighet han aldrig yppat för någon.

Den legendariska händelsen inträffade för fem år sedan, under en period av gängkrig och maktkamp. Ett Osakabaserat gäng hade försökt ta sig in i oyabuns territorium. Sammandrabbningar skedde i Tokyos utkanter, medlemmar mördades, oro och paranoia rotade sig i organisationen.

Under den här tiden var Ito en simpel gatumedlem som ägnade sig åt att hämta in pengar från butiker och pachinkohallar som betalade för beskydd. Han ansvarade också för att sälja stulna vespor och mopeder. Han var mycket långt ner i hierarkin, betraktades som oansenlig.

Men allt detta ändrades genom ett plötsligt infall.

Oyabun och rådgivare Sakamoto skulle förhandla med fienden. Medlemmar kommanderades in till att bli del av följet som skulle skydda oyabun och hans rådgivare. Ju större och tätare följe, desto större säkerhet. Det innebar att även medlemmar av låg status fick delta.

Förhandlingen skulle ske i en lagerlokal i norra delen av Shinjuku, och där möttes gängledarna och deras följen. Ledarna gick in i lokalen medan följena stannade kvar utanför och blängde på varandra.

Förhandlingen varade i två timmar. Och när oyabun och rådgivare Sakamoto kom ut var de nöjda. De hade skapat fred, gjort upp om vissa områden, slutit förbund. De tog med sig sitt följe och började vandringen mot bilarna och motorcyklarna, som stod parkerade på en rivningstomt ett kvarter därifrån.

Ito hade varit längst bak i följet, på stort avstånd från oyabun och Sakamoto. Men han ville se mer av den store mannen, deras ledare, mannen vars hustru gjort så mycket gott för Hiromi. Ito ville ha en chans att bedyra sin lojalitet och uttrycka sin djupa beundran.

Därför lämnade han följet, skyndade fram längs raden av livvakter, hantlangare och våldsmän. Han såg inte mannen som klev ut från ett bankkontor: en man med en portfölj i höger hand, en kavaj över vänster underarm. En typisk kontorsslav.

Kontorsslaven kom gående på trottoaren i riktning mot följet samtidigt som Ito skyndade fram mot följets ledare. Ito höll blicken på oyabun och lade därför inte märke till kontorsslaven.

När kontorsslaven var jämsides med oyabun och rådgivare Sakamoto släppte han taget om portföljen, slet fram en bajonett som dolts under kavajen över vänster underarm och kastade sig mot gängets ledare för att hugga ner dem. I precis samma ögonblick hade Ito nått fram till ledarna, till föremålet för hans beundran och tacksamhet, och kolliderade därmed med kontorsslaven och i ren panik sträckte han ut händerna för att skydda sig och lyckades på så sätt slå omkull mannen.

Lönmördaren tumlade runt i luften, landade på bajonetten och dog omedelbart.

Ito stod kvar, i något som liknade en karatepose.

Livvakterna hade dragit sina vapen, oyabun och Sakamoto hade gömts bakom två lager av medlemmar.

Ito stod alldeles stilla över den döde angriparen och stirrade. Det omgivningen tolkat som Itos iskyla var bara ren och skär häpnad.

Han hyllades som hjälte. Oyabun utnämnde honom till Samuraj och placerade honom högt i hierarkin. Så fort oyabun skulle träffa andra organisationers ledare var Samurajens närvaro ett måste.

Och ledarnas förtroende för Ito förändrade honom. Han förvandlades till Samurajen, han trodde på vad de andra sade om honom. Han övade sig, blev en duktig skytt, blev en driven våldsman.

Nu hade han inom loppet av två dygn förvandlats tillbaka till Ito Hideshi, gatemedlemmen som på sin höjd kunde kränga stulna vespor.

Och det fanns bara ett sätt att åter bli Samurajen: Att lyckas med uppdraget.

Klockan tio över två knackade det på dörren. Ito hade duschat och bytt om. Men han dröjde med att öppna. Han fick plötsligt onda aningar. Om de avslöjat honom, om de på något sätt listat ut vad som egentligen hände i förrådet...

Han svalde djupt, stålsatte sig. Föreställde sig hur kulorna från en ljuddämpad pistol skulle kännas. Han sträckte ut sin darrande hand mot dörrhandtaget. Men han förmådde inte öppna. Han ville inte dö.

– Hideshi-san? hördes en röst från andra sidan dörren. Det var en röst han kände igen: Yoshi Takamura. Och han användes aldrig som torped.

Ito öppnade dörren, fortfarande skakig men lättad.

Yoshis breda ansikte mötte honom och den store bjässen bugade, överräckte ett brunt kuvert.

Ito svarade med samma bugning och tog emot kuvertet.

– Stig på, Takamura-san, sade Ito och backade in i lägenheten.

Yoshi tackade för vänligheten, klev ur skorna och trädde in. Ito stirrade för ett ögonblick på Yoshis lillfingerstump. En mörk fläck av torkat blod syntes genom gasbindan. Ito svalde och mötte sedan Yoshis blick.

– Rådgivare Sakamoto bad mig hälsa att ni ska på uppdrag i Singapore. I kuvertet finns flygbiljetter och ett falskt pass. Uppdraget gäller en likvidering. Vem ni ska likvidera får ni veta på plats.

Yoshis ögon gjorde en tur upp under ögonlocken, som för att plundra minnesbanken där. Sedan tillade han:

– En herr Yamazaki och en herr Shimomura kommer att möta er på flygplatsen. De bär en skylt med ert falska namn på. Ni ska hålla mycket låg profil, packa som för en nöjesresa.

– Jag förstår. Hälsa att jag är mycket tacksam.

Ito hade velat säga något, be om ursäkt för den situation han gett upphov till och som lett till Yoshis stympning. Men allt han kunde prestera var en extra djup bugning.

– Jag får önska er lycka till, Hideshi-san, sade Yoshi och bugade.

Sedan vände han om och lämnade lägenheten.

Kapitel 6. Observatörerna

Ito ankom till Singapores flygplats klockan tio i tre dagen därpå. Planet hade lyft från Narita lite över åtta på morgonen. Han kände sig en aning mörbultad; han hade sovit på planet, men det hade inte blivit någon närande sömn.

Nu vandrade han genom flygplatsens korridorsystem tillsammans med de andra resenärerna. De flesta var landsmän och han kände sig trygg i deras sällskap. Han var klädd i vit skjorta och en tunn sportjacka och mörka byxor. På fötterna bar han svarta gymnastikskor. I jackans innerficka låg returbiljetten. Planet skulle gå imorgon klockan tio över nio. Att han fått en returbiljett såg han som ett tecken på förtroende, ett hopp om att han skulle lyckas.

Han klarade passkontrollen utan problem. Kvinnan i båset gav passet en snabb blick, frågade om det var en nöjes- eller affärsresa.

– Nöjesresa, svarade Ito.

Han kom ut i hallen där man hämtade sitt bagage. Han omgavs plötsligt av såväl kineser som västerlänningar. Deras yviga gester, deras högljuddhet irriterade honom.

Han följde strömmen av sina landsmän till rätt bagagekarusell. Bagaget verkade ta en evighet. Han började svettas. Han ville ut härifrån så fort som möjligt.

När hans svarta resväska i mjukt skinn dök upp trängde han sig förbi några landsmän och fångade upp den och skyndade mot passagen där tullen väntade. Han gick förbi tulltjänstemännens forskande blickar. De lät honom passera.

Dörrarna gled isär och han klev ut bland andra människors förväntansfyllda anhänga, affärskontakter, älskande och vänner. Han stannade upp, svepte med blicken över dem. Det var en salig blandning av nationaliteter: kineser, västerlänningar, indier och japaner.

Han fick syn på en storvuxen japan med solglasögon och svart kostym. Mannen höll en vit skylt där Itos falska namn stod skrivet med en bredspetsad tuschpenna.

Ito gick fram till honom. Mannen bugade sig, presenterade sig som Shimomura, observatör.

Ito bugade sig lagom mycket. Sedan blev han ledd genom myllret av människor till utgången och ut på parkeringen. Shimomura höll ett högt tempo och Ito blev en aning andfådd i den kvava värmen.

De stannade vid en svart Honda stadsjeep. Någon satt på förarplatsen. Ito antog att det var den andre observatören. Yoshi hade nämnt hans namn, men Ito kunde inte erinra sig det.

Shimomura öppnade dörren till baksätet och Ito slängde in sin väska och klev in och satte sig till rätta. Jeepens insida var underbart sval av en effektiv luftkonditionering.

Mannen på förarplatsen vände sig inte om. Ito såg hans ansikte i backspegeln. Det var en smal herre med en tunn mustasch. Men det mest framträdande draget var de tydliga spåren av misshandel: Hans högra öga var igenmurat, hans kindben hade stött i purpur och hans underläpp var sprucken på två ställen.

Han presenterade sig som Yamazaki, och om inte Ito redan hört Yoshi säga hans namn, så skulle han aldrig ha uppfattat det. Yamazaki talade utan att röra läpparna. Antagligen för att undvika att underläppen sprack på nytt.

– Välkommen till Singapore, sade Shimomura och tittade över sin axel på Ito och log brett utan att ta av sina solglasögon.

Yamazaki startade stadsjeepen och körde ut från parkeringen. Shimomura sträckte fram sin grova hand.

– Får jag be er om ert pass och era biljetter, herr Hideshi.

Shimomura saknade lillfingret, noterade Ito samtidigt som han kände ilskan vakna. Han hade förväntat sig mer respekt och det syntes tydligen i hans blick, för Shimomura skyndade sig att tillägga:

– Det är oyabuns order. Ni får inte ha något på er som kan identifiera er om något skulle gå fel. Ni får så klart tillbaka alltihop när ni klarat av uppdraget.

När, tänkte Ito. Inte om. Shimomuras ordval gjorde honom genast mer välvilligt inställd. Han lämnade ifrån sig biljetterna och passet.

– Ska ni ha mina pengar också?

Shimomura svarade inte genast. Eftersom han fortfarande bar sina solglasögon kunde inte Ito vara säker, men det såg ut som om Shimomura gav Yamazaki en blick. Denne svarade med en försiktig skakning på huvudet. Och den lilla rörelsen räckte för att framkalla en grimas av smärta och ett pärlband av svett i den tunna mustaschen.

– Ni kan behålla pengarna, sade Shimomura.

Ito tröttnade på att spegla sig i Shimomuras solglasögon och tittade istället ut genom sidorutan.

De körde på en bred motorväg, på vardera sidan om den var grönskan tät. Ett och annat hus skymtade till, vita villor som verkade gamla och förfallna. Trafiken var tät och det dröjde inte länge förrän grönskan ersattes av rader av vita tiövåningshus med loftgångar där man spänt upp tvättlinor mellan pelarna för att låta tvätten torka i den svaga brisen.

– Vart är vi på väg? frågade han de två observatörerna.

– In mot centrum, svarade Shimomura. Vi ska leta upp en plats att parkera på så att ni ostört kan studera materialet.

– Materialet?

– Ja. Informationen om ert mål, om Matsubara.

Matsubara? tänkte Ito. Har de skickat mig till Singapore för att döda en landsman?

– Ge det till mig nu. Vi har ju begränsat med tid.

– Som ni vill, Hideshi-san.

Shimomura öppnade handskfacket, tog ut en platspärm och gav den till Ito.

– I det här materialet finns allt ni behöver. Vi har kartlagt hans tillvaro här i Singapore och utan att skryta har vi fått ihop en bakgrundsinformation som är imponerande. Ja, ni får ju själv se, men...

Ito såg i backspegeln hur Yamazaki grimaserade vid Shimomuras uttalande.

– Vad har herr Yamazaki råkat ut för? frågade han.

– Å, det var en olyckshändelse. Yamazaki skulle bevaka Matsubaras lyxvilla med kikare. Villan ligger högt upp på en klippa vid kusten, och Yamazaki hade klättrat upp för branten och nått kanten då han trampade fel och föll hela vägen ner. Han slog in i sten, träd och rötter. Jag såg det från brantens fot. Han kan vara glad som lever.

Ito sneglade misstänksamt på Yamazaki, som nickade bekräftande åt Shimomuras berättelse samtidigt som han såg passande skamsen ut.

– Betyder detta att Matsubara vet att han är under uppsikt?

Shimomura skakade på huvudet.

– Nej, det var ingen som märkte något. Vi har varit väldigt diskreta. Allt annat skulle vara farligt.

– Är det i villan jag ska...?

– Absolut inte. Den är hårt bevakad. Vi har funnit ett bättre ställe, en idealisk plats där han är sårbar. Han uppvaktar en ung kvinna och har infört en rutin som blottar honom för angrepp. Läs materialet, Hideshi-san. Ni kommer att se själv.

Ito öppnade pärmen. Det första han såg var ett färgfoto fäst med ett gem på pärmens insida. Matsubara hade ett mycket tilltalande utseende, ett ansikte kvinnor föll för. Ito såg genast att han inte var hundra procent japan. Och mycket riktigt: Kiyoshi Anthony Matsubara, som kallades Tony av sina vänner, hade en amerikansk pappa.

Ito smålog åt sin observationsförmåga och läste vidare i materialet.

Anthony Matsubara var fyrtio år, född i Kagoshima där familjen på moderns sida ägt ett bränneri som framställde Shochu, en likör med sötpotatis som bas.

När Matsubara var tolv år tog hans far med sig honom och hustrun till USA, där Matsubara tio år senare tog en magister i ekonomi vid Berkeley, Kalifornien.

Efter examen återvände Matsubara till Asien, där han blev ett namn inom vapenhandel och säkerhet. Han figurerade ganska snart som delägare i en mängd företag och maktcentra, såväl legitima som kriminella.

Ito stannade upp i sin läsning. Han svettades trots att bilens luftkonditionering gick på högvarv. Oyabun och Sakamoto hade skickat honom på ett uppdrag som egentligen var lämpat för en proffsmördare, en ninja. Antingen hyste de en stor tilltro till hans förmåga eller så önskade de bara se honom död.

Shimomura verkade stirra på honom bakom solglasögonen.

– Mår ni inte bra, Hideshi-san? Ni kanske inte ska läsa medan vi är i rörelse.

Nu när Shimomura sade det, så mädde han faktiskt illa. Men inte av det skälet. Han lade ifrån sig pärmen på sätet, svalde, kvävde en rapning.

Shimomura erbjöd sig att sammanfatta materialet åt honom.

– Vill ni veta varför Matsubara är ert mål?

Ito nickade och slöt ögonen för att lyssna i mörkret bakom ögonlocken.

– Ni förstår, Tony Matsubara är hjärnan bakom ett bedrägeri inom Mitsushimabanken.

Ito slog upp ögonen igen, rätade på sig och stirrade på Shimomura.

– Ni känner till saken, ser jag, sade Shimomura.

– Fortsätt, bad Ito som nu kände hur pulsen hamrade i öronen.

– Matsubara lyckades lura Mitsushimabanken på...

– Jag vet allt det där, sade Ito otåligt.

Shimomura nickade bekräftande och tog av sig solglasögonen. Ito kom nästan av sig när han såg den storvuxne Shimomuras godmodiga ögon. Behovet av att dölja dem var förstaeligt: Hur skulle han annars kunna upprätthålla hotfullheten kring sin massiva kroppshyddda?

– Det jag vill veta är varför en mäktig och rik man som Matsubara skulle göra en sådan sak och hur ni lyckats hitta honom. En så mäktig man måste ha haft möjligheter att sopa igen alla spår.

Minnesbilden av Toshimatsus döda kropp som gungade fram och tillbaka från takfläktsarmaturen dök plötsligt upp. Hade han också fått ett ultimatum av sin ledare? frågade sig Ito. Att lyckas eller dö...

Shimomura ryckte på axlarna.

– I det här fallet var det nog meningen att VD Kazuo Hosokawa skulle få veta vem som låg bakom.

– VD Hosokawa är oyabuns barndomsvän, sade Ito kvickt för att visa att han faktiskt var ganska väl insatt i saken.

Shimomura nickade.

– Det var VD Hosokawa som var Matsubaras mål, en privat hämnd. VD Hosokawa började nämligen sin karriär på ett bankkontor i Kagoshima, Matsubaras födelsestad. Matsubaras morfars bränneri råkade ut för ett tekniskt missöde som förstörde en stor del av Shochu-produktionen. Bränneriet behövde kapital för att återhämta sig och bad Mitsushimabanken om ett lån. Bankens chef nekade. Bränneriet kämpade på i motvind, men stod snart inför valet att sälja eller gå i konkurs. Matsubaras morfar valde att sälja, men bankens chef, Kazuo Hosokawa, hade redan talat med traktens potentiella köpare, det vill säga andra brännerier, och antytt att de stod inför ekonomiska svårigheter om de nappade på familjen Matsubaras erbjudande. På så sätt lyckades Hosokawa pressa ner priset på bränneriet varpå banken köpte rörelsen och alla inventarier för en struntsumma. Skammen fick Matsubaras morfar att ta sitt liv. Och det var då Tony Matsubaras pappa tog med sig son och hustru till USA. Resten av Matsubaraslakten i Kagoshima skingrades över Japan.

Ito skruvade på sig. Han hade hoppats på att få hata Matsubara, att få höra om illviljan i hans natur. Hämnd var alltför mänskligt, något han själv begrep sig på. Han önskade att han aldrig fått veta.

Shimomura satte på sig solglasögonen igen.

– Ryktet säger att VD Hosokawa gjorde så eftersom Matsubaras mor försmådde honom, valde en gaijin framför en japansk man med lysande framtidsutsikter. Men det är som sagt ett obekräftat rykte.

Det tog en stund innan Ito kunde säga något. Han var omtumlad av historien.

– Hur... hur har ni fått tag i den här informationen? frågade han till slut. Familjehistorier brukar hållas dolda och...

– Vi har hittat en källa mycket nära Matsubara. Det har kostat oss en hel del, men när VD Hosokawa insåg vem som låg bakom fanns det inga ekonomiska begränsningar. Och oybun ställde därmed alla sina resurser till förfogande.

– Vad var det som avslöjade Matsubara?

– Bankens säkerhetsfolk finkammade medhjälparens lägenhet i Tokyo och fann att han kom från Kagoshima. När VD Hosokawa såg materialet visste han vem den skyldige var.

Toshimatsu, tänkte Ito. Det är Toshimatsu han menar.

– Och om det inte varit för att några av våra kolleger i Tokyo klantat sig, så att Matsubaras medhjälpare dog, skulle vi ha fått mer information och förmodligen sluppit att arbeta så mycket från det här hållet.

Ito visade inte med en min att han visste vilka kollegerna var.

Yamazaki harklade sig. Shimomura vände sig i färdriktningen och sade:

– Vi är i centrum nu.

Ito tittade ut genom sidorutan. En skylt på hörnet av ett höghus sade att de svängt in på Orchard Road. Det verkade vara ett affärsdistrikt, för det fanns reklampelare och skyltar överallt: Calvin Klein, Armani, Bennetton, Dell och Microsoft. Ito förvånades över hur snyggt och välordnat allt verkade vara. Det gjorde Singapore mindre främmande.

Ito försökte förtränga det han hört om Matsubara. Matsubara var hans mål, ett objekt. Matsubara var en maskin som skulle stängas av. Inget att vändas över. Han hade ju nyligen dödat. Han kunde göra det igen.

Och för sin inre syn målade han upp hur han stod över Matsubaras döda kropp, dess vackra ansikte blekt av blodförlust, dess ögon tomt stirrande ut i intet.

Yamazaki körde in på smågatorna, svängde än hit, än dit. Till slut hittade han en plats som dög och stannade.

Platsen han valt var en smal gata mellan två höghus där det inte fanns några affärer utan enbart bostäder. Här skulle de slippa den strida strömmen av shoppare och kontorslavar och framför allt poliserna som med sina grovkalibriga och respektingivande pistoler i hölstren gärna strövade längs Orchard Road.

– Vad för slags vapen ska jag använda? frågade Ito.

Yamazaki tog fram en burk tabletter och hällde upp några tabletter i handflatan och stoppade dem i munnen. Han sköljde ner dem med mineralvatten från en plastflaska i dörrfacket.

Shimomura gav Yamazaki en blick, skakade bekymrat på huvudet. Sedan böjde han sig fram och tog upp något som legat under passagerarsätet.

En ask av rosenträ.

Han överräckte asken till Ito som tog emot den och öppnade locket.

Nersänkt i svart skumgummi låg en smäcker kniv med ett smalt blad på femton centimeter och ett handtag med infällt gummigrepp. I locket låg slidan av svart hårdplast.

– Skarpare kniv än såhär går inte att få tag i, sade Shimomura. Känn på den. Den väger knappast något, men stålet har makalösa egenskaper.

Ito tyckte att kniven var vacker, den såg futuristisk ut på något sätt. Men han skulle ha föredragit en pistol med ljuddämpare och frågade Shimomura om det inte fanns möjlighet att få en sådan istället.

Shimomura skakade på huvudet.

– Detta är Singapore, Hideshi-san. Här har man vapenlagar som verkligen bits. De är svåra att få tag i på svarta marknaden. Men ni bör kunna klara det med kniv. Vi har ju hittat en plats där han är svag och utsatt.

– Och var är det?

– Ni kan läsa om det i rapporten. Sista sidan. Matsubara är en man som älskar sina rutiner. Han gör sällan några avsteg.

Shimomura tittade på sin klocka.

– Om en timme kommer han att äta på sin favoritrestaurang tillsammans med sin älskarinna. Där ska ni slå till. Det finns inga andra alternativ.

Ito bläddrade till sista sidan. Där hittade han mycket riktigt ett detaljerat schema med klockslag och platsangivelser. Yamazaki och Shimomura hade varit mycket flitiga.

Men likväl kände Ito bävan inför att han inte själv varit med och lagt upp planerna. Han var tvungen att förlita sig på de här två märkliga typerna. Den ene med tecken på svår misshandel, den andre utan sitt högra lillfinger.

– Om vi kör nu får ni lite tid på er att rekognosera. Restaurangen ligger inte långt från gränsen till Malaysia.

Ito försökte låta mer självsäker än han kände sig när han sade:

– Nå? Vad väntar vi på. Kör!

Kapitel 7. Matsubara

Yamazaki hade kört ut ur Singapores centrum och hamnat på snirklande vägar i något som Ito tyckte såg ut som rena djungelområden. Sedan avlöstes grönskan av röjda områden med vita kolonialvillor. Det var inga välsköta hus och tomter. Fasaderna var spruckna och slingerväxter hade erövrat terrasserna. Men utanför en del av villorna stod rena lyxbilar.

– Vilka är det egentligen som bor här? frågade Ito.

– De flesta tomterna ägs av rika exilkineser, svarade Shimomura. De brukar inte skylta med sin rikedom... Var nu beredd, Hideshi-san. Restaurangen kommer att synas efter den här backen.

Shimomura bad Yamazaki att köra förbi restaurangen och sedan upp bland villorna igen.

– Var tänker ni vänta på mig?

Yamazaki sneglade på Shimomura, som sade:

– En bit upp bland villorna. Och är ni inte tillbaka inom en halvtimme från det att ni lämnat bilen tolkar vi det som att ni misslyckats och ger oss av. Jag är ledsn, men så lyder våra instruktioner.

Ito nickade och kastade ett öga på kniven. Han hade fört in bladet i slidan. Det var ett ovanligt vackert vapen, åsynen av det gav honom kraft och tillförsikt.

Matsubara skulle dö ikväll.

– Där är restaurangen, sade Shimomura medan bilen gled förbi.

Restaurangen var också en gammal kolonialvilla, men aningen större än de andra. En vit skylt med röd neontext sade "Dim Sum". På dess parkering stod sex bilar av olika märken, samtliga mycket dyra modeller.

– Inte alltför många gäster, konstaterade Ito.

– Matsubara har en svart BMW, sade Shimomura. Så han är inte där än. Då håller han tiden.

– Vad vet ni om Matsubaras älskarinna?

– Inte mycket. Bara att hon är japanska och att Matsubara tar väldiga risker för att umgås med henne. De träffas alltid på tu man hand. Inga livvakter. Och så är hon förstås väldigt vacker, som en mangaprincessa.

Ito tyckte inte det lät bra. Han ville inte riskera att skada någon oskyldig kvinna.

Yamazaki körde upp bland villorna igen, stannade framför en tomt utan hus, där grönskan övertagit kommandot.

Shimomura tittade på klockan.

– Matsubara bör vara på plats om knappt tio minuter. Lycka till, Hideshi-san.

Ito öppnade bildörren. Värmen slog mot honom och framkallade en obehaglig kvävningsskänsla. Men den klingade snabbt av. Från förarsätet hörde han Yamazaki mumla en lyckönskning.

Ito svarade med en hastig bugning, sedan stängde han bildörren efter sig och stack ner kniven i byxlinningen vid ryggslutet. Hans ben darrade. Och han svettades redan i mötet med värmen.

Medveten om att Shimomura och Yamazaki betraktade honom gick han resolut i riktning mot Dim Sum.

Framme vid restaurangens parkering slog det Ito att någon av gästerna kanske tittat ut genom ett av fönstren och sett honom, sett en ensam man till fots och inte sittande bakom ratten på en ny Mercedes eller Mazda. Sådant skulle ett vittne minnas, antog han.

Men nu var det för sent att göra något åt den saken.

Han gick längs bilarna på parkeringen. Grus krasade under hans skor. Han stannade till vid den en och en halv meter höga muren som omgav restaurangen och kikade in mot huset. Dörrarna var öppna. Det doftade av grill och ingefära. Men han kunde inte se in i restaurangen.

Det digra materialet han fått av observatörerna hade trots allt saknat något: en beskrivning av restaurangens inre.

Han torkade svetten från ansiktet med jackärmen. Den evinnerliga svettningen gjorde att knivslidan gled ner mellan hans skinkor och tvingade honom att med jämna mellanrum och så diskret som möjligt dra upp kniven en bit.

Han tittade på klockan. Det fanns ingen tid till att studera omgivningarna och leta upp alternativa flyktvägar. Han vågade inte riskera att missa Matsubaras ankomst, så därför stannade han kvar på parkeringen.

För att lugna nerverna tänkte han på hur tillvaron skulle bli när han lyckats och återvänt hem. Oyabun skulle återigen kalla honom Samuraj, gängmedlemmarna nere på pachinkohallen under hans lägenhet skulle se på honom med respekt och hänfödda skulle de lyssna till hans historier. Kanske skulle oyabun skänka honom ett nytt vapen? En ersättare för hans Heckler & Koch.

Stack han kniven i Matsubara, skulle han återfå sitt liv. Han kände att det var ödesbestämt. Alla problem, all vilshenhet började med Toshimatsu, Matsubaras medbrottsling. Och sedan följde händelsen med amerikanarna och den lilla flickan. Om inte Toshimatsu kommit i hans väg skulle han aldrig ha hamnat i det där förrådet med Chichi Harada. Ju mer han tänkte på det, desto säkrare blev han på att han skulle bryta mönstret genom att döda Matsubara. När Matsubara var borta, då skulle han bli fri.

En svart BMW svängde ner från vägen och in på restaurangens infart.

Ito stålsatte sig, gick lugnt bort till en av de parkerade bilarna och ställde sig vid förarsidan och rotade i jackfickan som om han letade efter bilnyckeln.

BMW:n parkerade i en lucka några bilar bort.

Ito stod med ryggen mot, men han hörde en bildörr slå igen. Sedan ännu en.

Steg hördes över gruset. Ito tittade hastigt över sin axel.

Han kände genast igen Matsubara. Bilden i materialet måste ha tagits nyligen. Matsubara var närmare en och åttio lång, klädd i skjorta och kakibyxor. Han bar smalbågade glasögon.

På Matsubaras vänstra sida gick kvinnan som passade utmärkt in på Shimomuras beskrivning. En finlemdad och vältränad ung kvinna med sitt svarta hår i hästsvans. En mangaprinsessa, klädd i en vit, tajt klänning som slutade precis ovanför knäna. Hon gömde sina ögon bakom ett par svarta solglasögon och över axeln bar hon en ganska stor, svart väska som hon vilade sin högerhand på.

Ito tippade att hon var en och sextio lång, några centimeter kortare än han själv. Hon bär vitt, tänkte Ito. Sorgens färg.

Han skakade av sig den oväsentliga tanken och när de passerat genom restaurangens grind och hade ryggarna mot honom följde han dem ogenerat med blicken.

De verkade fullkomligt ovetande om att de var under uppsikt.

Uppdraget skulle lyckas. Han kände det tydligt.

När Matsubara och älskarinnan gått in på restaurangen väntade Ito någon minut. Sedan följde han efter.

Bortsett från Matsubara och mangaprinsessan satt det enbart västerlänningar i lokalen. En fördel, slog Ito fast. Västerlänningar har alltid svårt att lämna signalement på asiatier.

Lokalen hade ett trettiotal dukade bord. Till höger om ingången fanns svängdörrarna till köket, till vänster en garderob. Väggarna var täckta av röda, tjocka draperier. I taket löpte skenor så att man kunde dra draperierna från väggarna och skapa avskildhet kring utvalda bord. Taklamporna hade vackert snidade träarmar vars glödlampor skickade ett svagt, gult sken över gästerna medan bredbladiga takfläktar sakta vispade runt den kvava luften.

Ito hann i stort sett bara kliva över tröskeln innan en servitör skyndade ut ur köket och kom honom till mötes. Servitören erbjöd honom ett bord vid ingången, där alla andra gäster tycktes vilja sitta.

Ito avböjde. Matsubara och mangaprinsessan hade valt ett bord längst ner i lokalen. Ito tog därför ett bord närmare mitten för att kunna hålla Matsubara under uppsikt.

När Ito satt sig till bords stack servitören en meny i hans händer. Utan att titta på den bad Ito om en Sapporo, men servitören skakade på huvudet. Dim Sum hade ingen japansk öl i sortimentet. Gick det bra med Fosters?

Ito nickade, varpå servitören försvann in i köket.

Ito höll upp menyn, låtsades studera den medan han egentligen betraktade Matsubara och älskarinnan. Matsubara satt vänd mot honom så att Ito kunde se hans ansikte. Älskarinnan såg han bara ryggen på.

Ito blev medveten om att han precis som Matsubara valt att sitta isolerat. Borden omkring honom var tomma. Det slog honom att det inte var en så god idé att sticka ut på det viset. Visserligen tycktes de andra gästerna inte vara särskilt nyfikna på honom, men det var ännu en onödig risk.

Han kastade ett öga över sin axel på de andra gästerna. Ingen såg ut hans håll. Han lät höger hand leta sig fram till rygglutet och greppade knivhandtaget och fiskade upp kniven och lade den mellan låren på stolsitsen.

Med kniven mer lättillgänglig återupptog han studiet av menyn. Servitören gled upp bakom honom och hällde upp öl i hans glas.

– En Nasi goreng de Lux, sade Ito.

Servitören nickade, tog menyn och försvann.

Itos puls dunkade dovt i hans öron. Tiden började bli knapp. Snart skulle Shimomura och Yamazaki ge sig av. Det var på sin höjd en tio minuter kvar av den avtalade halvtimmen.

Men Ito tvekade. Han ville att mangaprinssessan skulle gå sin väg. Dels för att hon var japanska och skulle kunna identifiera honom, dels för att tanken på att döda henne var oacceptabel.

Han började svettas igen. Tiden rusade och han satt som förlamad. Han stirrade på älskarinnans ryggtavla, tänkte: Försvinn! Gå din väg! Du är i fara!

Till hans stora lättnad och förvåning reste hon sig plötsligt upp, tog sin axelväska och lämnade bordet. Ito tackade gudarna för deras stöd.

Hon passerade honom. Hon rörde sig som en idrottare, med stolt hållning. Hon bar fortfarande solglasögon, vilket var märkligt. Ett bekant leende vilade på hennes välformade läppar och en mjuk doft av exklusiv parfym fortplantade sig genom luften när hon passerat.

Han såg över sin axel, såg henne försvinna i riktning mot garderoben och toaletterna.

Ito drog kniven ur slidan, lirkade upp knivbladet i ärmen och lät handtaget vila i den kupade vänsterhanden. Kniven skulle inte synas och ändå vara lätt att komma åt.

Han reste sig upp, låste blicken på Matsubara, som tankfullt fingrade på foten av sitt vinglas.

För varje steg Ito tog kände han hur framtiden ljusnade. Han skulle lyckas. Kniven var fylld av hans vilja. Den skulle träffa sitt mål. Den skulle släcka Matsubaras liv och återföda Samurajen.

När Ito var på en meters avstånd från Matsubaras bord höjde denne blicken och mötte Itos och log brett.

Ito såg leendet men fortsatte framåt och grep tag om knivhandtaget med höger hand och svepte fram bladet ur ärmen och drog tillbaka högerarmen för att ta sats och stötte sedan med kniven framåt med all kraft.

Samtidigt fladdrade något till i hans ögonvrå. En blixtnabb rörelse och något hårt och kraftfullt slog till hans underarm och fick framstöten och kniven att gå åt vänster och missa målet. Bråkdelen av en sekund senare kom ännu ett slag. Denna gång över armbågsleden. Det stack till som av tusen nålar och sedan tappade han känslan i såväl arm som hand och kniven föll ur hans grepp och flög iväg och landade på golvet. Och all kraft som skulle ha bromsats av Matsubaras bröst riktades rakt ut i luften och fick Ito att trilla fram över bordet, så att glas och tallrikar åkte i golvet.

Han hörde Matsubara skratta. Och precis när Ito skulle häva sig upp med vänster hand kom ännu ett slag. Denna gång var det som om angriparen, som nu stod bakom honom, högg med något trubbigt i hans nacke. Det blixtrade till för hans ögon, han hörde sig själv stöna. Sedan föll han ner på golvet, landade på rygg och hörde dunsen av sitt bakhuvud slå i golvet.

Men han kände ingenting. Ingenting överhuvudtaget.

Var hade angriparen kommit ifrån? Han hade sett sig omkring innan han närmade sig Matsubara. Det hade inte funnits någon i närheten som skulle ha kunnat hinna fram i tid.

Sedan insåg han sitt misstag. Det fanns vägar in bakom draperierna!

Han slöt ögonen.

Kapitel 8. Tsujigari

Ito skulle bara samla sig, sedan skulle han ge sig på angriparen.

Men det fanns ingenting att samla. Han kände inte sin egen kropp. Han var förlamad, en förlamning som inte släppte.

Han öppnade ögonen igen.

Angriparen stod över honom i en pose som hörde hemma i någon exotisk kampsport. Och angriparen var mangaprinssessan. Hon höll en fyrtyo centimeter lång käpp i vardera handen.

Hon hade tagit av sig solglasögonen och för första gången såg han hennes ögon. Och paniken och skräcken som härjade i hans förlamade kropp kom av sig, som om insikten om vem hon var pressat hans känslor för långt och ut i chockens dova kyla.

Det var fullkomligt omöjligt, men hennes ögon, mun, ansiktsform var Hiromis. Det var Hiromi, hans lillasyster, som slagit ner honom.

Hon lämnade sin pose efter att ha försäkrat sig om att han var oskadliggjord. Hon lade samman de två käpparna och höll dem i ena handen och betraktade honom med en blick som var omöjlig att tolka.

Ju mer han tittade på henne, desto mer övertygad blev han om att det verkligen var Hiromi. Men varför kände hon inte igen *honom*?

Plötsligt klev Matsubara in i hans synfält och ställde sig vid sidan om Hiromi. Han betraktade Ito med en road blick. Klappade Hiromi uppskattande på axeln. Hon log mot Matsubara.

Det leendet! tänkte Ito.

Nu fanns det inga tvivel längre.

Matsubara satte sig på huk vid honom, rörde vid hans arm, lyfte upp den och släppte ner den med en duns. Ito hörde och såg att kroppen blev vidrörd men kände inget.

Tårar sköt upp i Ito's ögon. Och under ett ögonblick såg Hiromi på honom med fasa. Sedan vek hon undan med blicken och såg istället ut över gästerna i andra änden av lokalen.

– Med ett enda slag över nervcentren i nacken har hon förlamat honom, sade Matsubara högt på en amerikansk engelska.

Lokalen fylldes av applåder.

Hiromi bugade sig. Hon tittade inte ner på Ito igen.

Matsubara reste sig upp, ställde sig intill Hiromi igen och sade:

– Klarar du sista biten också?

– Vi har ett avtal, svarade hon. Jag håller min del om du håller din.

Matsubara nickade.

Ito kände att tårarna aldrig ville sluta rinna. Situationen han befann sig i var fullkomligt överklig och obegriplig. Vad gjorde Hiromi här? Hur hade hon lärt sig slåss? Hon skulle ju vara utanför allt sådant, utlyft till ett normalt liv i framgång.

Hiromi rörde vid Matsubaras arm.

– Jag vill att du berättar för honom, Tony. Jag tror inte han vet, och jag vill att han ska veta innan... Jag ber dig.

Matsubara tog ett djupt andetag, ryckte sedan på axlarna och sade:

– Visst. För din skull. Gå nu och samla dig.

Matsubara rörde hastigt vid Hiromis hand. Sedan satte han sig på huk vid Ito igen. Det vackra ansiktets mjukt bruna ögon såg på honom med en besynnerlig sympati.

– Herr Ito Hideshi. Ja, jag vet vad ni heter, sade Matsubara på perfekt japanska. Och jag förmodar att ni är en aning förvånad över denna lilla föreställning.

Matsubara harklade sig, log ursäktande mot honom och fortsatte:

– Jag ska inte trötta er med att vara kryptisk. Jag tänker berätta något för er i all välmening, för vetskapen gör att ni troligen kan se en viss mening i ert öde. Jag tvingade er oyabun att skicka hit er. Jag ville ha tag i den yakuzamedlem som gjorde min vän Toshimatsus sista stund till ett lidande. När er oyabun och hans rådgivare insåg vad jag kunde göra med deras organisation så kunde de inte skicka över er fort nog.

Ito mindes tydligt aktiviteten i oyabuns hem. Laddningen. En mobilisering inför krig. Och det var alltså Matsubara som var fienden. Ito såg på Matsubara med bävan.

– VD Hosokawa är jag färdig med. Jag stal inte bara 25 miljoner yen i hans namn, jag passade också på att kartlägga hans aktiviteter, hans kontakter med yakuza. Jag har bevis som kommer att få bankens styrelse att skaka i knäveckan. När jag presenterar det för massmedia kommer de att slänga ut VD Hosokawa, och det har hela tiden varit mitt mål.

Matsubara tittade på sitt armbandsur. Han verkade fundera över hur han skulle fortsätta. Sedan sade han:

– Hämd kan få en människa att uträtta storverk. Och min hämd är egentligen fullbordad, men så träffade jag en fantastisk kvinna. Hon hade en räkning att göra upp med den yakuzaboss som hade förbindelser med Hosokawa. En fantastisk slump, ett ödets nyck. Ja, det är er syster jag talar om, Hideshi-san. Er Hiromi.

Ito stirrade på Matsubara.

– Jag kan se förvåning i er blick, Hideshi-san. Visste ni förresten att er far stämplades som förrädare och mördades på oyabuns order? Nej, de har givetvis hållit det hemligt, annars hade ni aldrig tagits upp i organisationen. Men Hiromi fick veta. Det fanns ingen anledning att vara diskret inför henne, inför förräddarungen som inte ville anpassa sig i er fina mosters hem. Hiromi skulle ändå installeras i en av organisationens barn-

bordeller i Bangkok, och aldrig mer återvända. Ett arrangemang som er moster stod för tillsammans med oyabuns hustru. Hiromi var nio år då. Nio år. Kanske har de undanhållit er allting, kanske har ni inte varit smart nog att begripa. Men ni borde ha anat, tycker jag. Er oyabun är trots allt spindeln i nätet för en sexhandel med unga flickor som sträcker sig ut över Japan till Thailand och Indonesien.

Hiromi! skrek Ito i sitt inre. Nej! Älskade lillasyster!

Och ett starkt illamående vällde upp inom honom när han begrep vilken lögn han omgivits av och all den missriktade dyrkan han ägnat sig åt under så många år.

– Hiromi tog sig ur det livet när hon var femton år. En buddhistisk hjälporganisation som riktat in sig på att bekämpa landets sexhandel räddade henne och hennes medsystrar. Men det är en annan historia, inget som ni har någon nytta av att höra, Hideshi-san.

Minns ni om Hiromi var väldigt envis som liten? Hon är det nu i alla fall. Så när tanken på hämnd rotat sig hos henne, fanns det ingen återvändo. Hon sökte sig till personer som kunde lära henne allt om att försvara sig... och om att döda. Och det var så vi träffades, hon och jag. Och det är därför vi är här med er idag, Hideshi-san. Hon ska bevisa något för mig och i gengäld ska jag se till att hon kommer åt oyabun och dennes hustru.

Matsubara reste sig upp och betraktade Ito under en stunds tystnad. Sedan sade han:

– Känner ni till begreppet *tsujigari*? Jag vet ju inte vilken bildningsnivå ni ligger på, Hideshi-san, så jag tar mig friheten att förklara. *Tsujigari* var en metod för samurajen att testa svärdets klinga. För att svärdet skulle accepteras var det tvunget att klingan kunde klyva en människa i ett enda hugg.

Matsubara visade på sig själv genom att dra med pekfingret i ett snitt från axeln, snett ner över bröstet, ner till midjan.

– Samurajen kunde ställa sig vid en väg och testa svärdet på första bästa landstrykare eller någon fattig och obetydlig bonde. Inte en tanke ägnades åt offret. Allt samurajen gav akt på var klingan.

Matsubara blinkade åt honom, som om de delade en insikt, och innan han klev ut ur Itos synfält sade han:

– Hiromi är min klinga.

Under några minuter fick Ito betrakta taket. Han hörde gästernas lite avlägsna tisslande och tasslande. De var mer än gäster, de var åskådarna till Matsubaras skådespel.

Ito kände ingen fruktan längre. Matsubara hade haft rätt i att vetskapen gjorde det lättare att finna sig i sitt öde. Ito visste vad som väntade och välkomnade det.

Hiromi befann sig i hans synfält igen. Hon bar en pistol i högerhanden, en ljuddämpad automatpistol. Ito såg in i hennes ögon; de verkade inte så kalla längre. Ett smalt, knappt synbart band av svettpärlor vilade ovanför hennes överläpp. Men hon darrade inte på handen. Hon satte sig på huk, tryckte försiktigt, nästan ömt pipan mot hans bröst, precis ovanför hjärtat.

Han tänkte: Jag vakade över dig på nätterna. Jag var så rädd att moster Kiko skulle skada dig. Och jag räddade dig undan amerikanerna och Chichi Harada i det där förrådet och lät polisen ta hand om dig. Jag dödade för din skull. Jag skulle göra det igen. Jag älskar dig, lillasyster. Jag...

Skottet var som ett hårt knytnävsslag i hans bröst.

Han slöt inte ögonen, han fortsatte stirra på Hiromi som satt kvar vid hans sida. Precis innan han dog, tyckte han sig se sorg skymta i hennes ögon.